

Sepatoe Roesak

**Blad voor de Sobats
van T-Brigade
en Java**

december 2019

Leden reünie- en nazorgcommissie **2-6RI & T-Brigade & Java**

Voorzitter/secretaris,
alsmede redactie en layout Sepatoe Roesak

Mevr. Marianne Pragt-Lankhuizen,
Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.
Telefoon : 010-4382758 of 06-25278220
E-mail marianne.lankhuizen@gmail.com

Voor adreswijzigingen, jubilea,
Melden overlijden en telefonisch contact.
Website www.sepatoeroesak.nl

Penningmeester en
redac-tionele
ondersteuning:

De heer Joop Pragt,
Schakelpad 12,
3192 JH Hoogvliet.
j.pragt9@upcmail.nl

reüniefotograaf:
De heer Bob Pragt
Hoogvliet
bobpragt@hotmail.com

Verzorging drukwerk:
De heer Jan Teeuw
De Kroeskarper 13
2661KM Bergschenhoek

Algemeen commissielid:
De heer Theo Eversen,
Hoofdstraat 151a,
6432 GB Hoensbroek
theoeversen@gmail.com

Coördinator nazorg:
Mevr. Marijke de Jong,
Spijkenisse
mellanion@hotmail.com

Assistentie
reünie:
Frank en Rina van Hulst
Ameidastraat 400
3042 DG Rotterdam

Voor donaties en giften:
ABN-AMRO rekeningnr.
NL 61 ABNA 097.21.38.021
t.n.v. reünie- en nazorgcommissie 2-6RI, T-Brigade.
te Hoogvliet

**De gezichten bij de namen van
de reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I. T- Brigade.**

MariannePragt-Lankhuizen
voorzitter/secretaris
Redactie en lay-out
Sepatoe Roesak

Joop Pragt
Penningmeester
Redactionele ondersteuning
Sepatoe Roesak

Theo Eversen.
Alg.commissielid

Marijke de Jong
coördinatie nazorg

Jan Teeuw
Verzorging drukwerk

Bob Pragt
Reüniefotograaf

Frank van Hulst
assistent reünie

Inhoud:

De commissie in foto's	Blz. 1
Inhoud	Blz. 2
Kerst- en nieuwjaarswens	Blz 3
Van de redactie	Blz 4
Van de voorzitter/secretaris Marianne	Blz 5
Adreswijzigingen doorgeven! Meldingen.	Blz 6
Van penningmeester Joop, vermelding van donaties	Blz 6-9
Verjaardagen/ Oude kameraden?/ Website	Blz 10
Reacties van lezers	Blz 11-13
Korte berichten over laatste bezoeken 2018	Blz 14
Sobat Arie v.d. Bos , 2-6RI, overleden	Blz 15
Berichtje/ 7december divisie herdenking/ berichtje	Blz 16-17
Sobat J.M. de Vos , 2-2RVA, overleden	Blz 18
Sobat Joop Koster , 2-7RI, overleden	Blz 18-19
Joop Koster op Java	Blz 19-20
Sobat Sjra Hovens , 2-6RI, overleden	Blz 20-21
De weg - Sjra Hovens / verrassingsboeket	Blz 22-23
Vrienden tot in de eeuwigheid	Blz 24-25
Sobat Antoon Mathijssen , 2-6RI, overleden	Blz 26-27
Antoon Mathijssen heeft Javaanse naamgenoot	Blz 27-28
Sobat Cor & Diny Dudok , 2-6RI, 65 jaar getrouwd	Blz 28
Sobat P.J. van der Ham , reg.gr., overleden	Blz 29
Andries Verweij zet zijn beste beentje voor	Blz 29-42
Sobat Andries Verweij , 411 grenadiers, overleden	Blz 42-43
Dodenherdenking op de Dam 4 mei 2019	Blz 44
Sobat Barend van Mierlo , 5RS, overleden	Blz 45
Terugblik reis Indonesie- Ton v.d.Wildt †	Blz 46-47
Sobat Stef van 't Schip , 2-6RI, overleden	Blz 48-49
Sobat Menno v.d. Wetering , 2-6RI, overleden/ bezoek	Blz 50-51
Echtpaar Leo en Annie de Boer , 5RS, 65jaar getrouwd	Blz 51-52
Sobat Jan van Haastrecht , 5RS, overleden	Blz 53-54
MS troepentransportschip Nelly , - Jan van Haastrecht	Blz 55-60
Sobat Arie J. van Brakel , 3-7RI, overleden	Blz 61
Herdenking 2019 Roermond / berichtje	Blz 61-62
Commando-overdracht bij de Limburgse Jagers	Blz 63-64
In memorium onze overleden sobats/ in memorium	Blz 65-67
Reünie en DE-punten	Blz 67
Leuk?	Blz 68

De commissieleden
Marijke, Bob, Jan, Frank, Theo
Joop & Marianne
wensen u allen fijne feestdagen
toe.

Wij hopen dat het jaar 2020
u goeds,
maar vooral veel gezondheid mag
brengen.

Aan hen die de komende feestdagen onder andere omstandigheden dan
doorgaans meemaken, wenst de commissie veel warmte en sterkte toe.

Van de redactie!

“Er moet toch in december een boekje komen. Ondanks onze eigen besognes zijn we dat wel aan de veteranen verplicht. Ik kijk wel hoever ik kom.” Een heel uitgebreide versie is het dit keer niet geworden. Ik hoop dat u daar begrip voor kan hebben. Veel tijd gaat op aan het meewerken en begeleiden voor het herstel en de revalidatie van Joop. U heeft daarin een groot aandeel. Onvoorstelbaar wat veel reacties we hebben ontvangen na de eerste grote operatie van Joop. Na de eerste operatie die 11,5 uur duurde en ruim zeven weken op de intensieve care te hebben gelegen vanwege ernstige complicaties mocht Joop eindelijk na 2 maanden ziekenhuis naar huis! Met ontroering hebben we de vele beterschapkaarten, bemoedigende brieven en mailtjes gelezen. Het deed en doet ons nog steeds enorm goed zoveel steun en bemoediging van u te mogen ontvangen. Dank, dank, dank! Gesteund door uw reacties zien we de tweede operatie met vertrouwen tegemoet en hopen de volgende editie van de Sepatoe Roesak als vanouds weer een lekker dik en goed gevuld blad zal zijn.

Tijdens de intensieve herstelperiode van Joop bereikte ons het zeer verontrustende bericht dat ons commissielid Theo Eversen sinds 24 juli jl. werd vermist. Hevig geschrokken en met vele vragen omtrent de vermissing vroegen al onze contactpersonen om het opsporingsbericht te verspreiden. Op 7 oktober kwam het verlossende bericht dat Theo terecht was. Het houdt ons erg bezig dat iemand zomaar kan verdwijnen en hoe weinig we daadwerkelijk eigenlijk van iemand weten. Theo, we zijn blij weer iets van je te hebben vernomen.

Na dit bericht wens ik u allemaal weer heel veel leesplezier!

“Wij, en alle anderen die geloven in vrijheid zo sterk als wij dat doen, zouden liever sterven op onze voeten dan leven op onze knieën.”

Franklin D. Roosevelt

Redactie: Marianne Pragt- Lankhuizen
Met redactionele ondersteuning: Joop Pragt

Mededelingen van de commissie.
De voorzitter/ secretaris.

Beste sobats, veteranen,

Het zal en kan zeker u de afgelopen maanden niet ontgaan zijn dat dit jaar en komend jaar in het teken staan van 75 jaar vrijheid. Vrijheid!

U heeft aan de lijve ondervonden hoe het is om in onvrijheid te moeten leven. Geknecht te worden, onderworpen te moeten zijn aan de grillen en gruwelen van een overheersende macht. Uw leven werd bepaald door regels en verordeningen die niet strookten met een vrije, zorgeloze jeugd. U werd opgeroepen om te werken voor de bezetter, dook onder, ging in het verzet, werd opgepakt, gevangen gezet, zelfs gedeporteerd of probeerde uw leven in het bezette Nederland zo goed als mogelijk te leven om te overleven.

Als na vijf lange jaren door strijd, samenwerking en volharding uiteindelijk weer de vrijheid kan worden gevierd, dan is het besef groot, vrijheid, dat krijg je niet zomaar. Daar moet je wat mee doen. Doorgeven. Doorgeven aan de volgende generaties. Door met foto's en filmbeelden in zwart wit, uw belevenissen te verhalen, te vertellen over uw ervaringen geeft u aan ons door hoe fragiel, hoe breekbaar een vrijheid kan zijn. Als u er straks niet meer bent, dan moeten wij uw vrijheid weer kunnen doorgeven aan de generaties na ons. Zodat uw strijd, uw oorlog, uw verliezen, uw angsten, uw inzet en volharding in herinnering blijven.

Herinneren hoe het was en hoe het is om nu in vrijheid te mogen leven. U verkreeg de vrijheid en geeft hem door. Wij pakken uw vrijheid aan, werken er aan en geven de vrijheid straks ook weer door aan de volgende generatie. Dank u wel!

Tekst toespraak reünie 25 mei jl.
door voorzitter, Marianne Pragt-Lankhuizen.

“Oorlog is mensenwerk, vrede ook.”

Melding van adreswijziging of een overlijden

Marianne merkt nog regelmatig dat er adreswijzigingen of overlijdensberichten niet worden doorgegeven. Hierdoor is de adreslijst niet altijd even correct. Wat weer als gevolg heeft dat boekjes en correspondentie worden gestuurd naar adressen waar geen veteraan meer woont. Om dit te voorkomen adviseert Marianne u heel nadrukkelijk: Zet a.u.b. het adres van het secretariaat in uw persoonlijke adreslijst. SCHAKELPAD 12, 3192 JH HOOGVLIET. U helpt hiermee het secretariaat echt veel geld, veel spuurwerk en ook tijd besparen. U wilt geen boekjes meer ontvangen? Laat het ons a.u.b. weten!

**Secr. reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I., T-Brigade,
Marianne Pragt-Lankhuizen,
Schakelpad 12,
3192 JH Hoogvliet.
Tel: 010-4382758 (het kan ons antwoordapparaat zijn,
spreek dan duidelijk uw naam en telefoonnummer in.)
Of bel mobiel: 06-25278220**

Van de penningmeester

Het is iedere keer weer mooi om te merken dat er zoveel sobats zijn die een donatie overmaken. Zoals bij u bekend is, zijn deze bijdragen broodnodig om het voortbestaan van de reünie & nazorgcommissie te waarborgen. Het is een waarheid als een

koe: zonder uw bijdragen houdt het op!

Dit jaar is er weer een mooi bedrag bijeen gebracht ondanks dat vele sobats ons zijn overvallen. Alle donateurs hartelijk bedankt voor uw vrijwillige bijdragen. Het afgelopen jaar was een duur jaar voor de commissie. Zoals de bezoekers hebben kunnen constateren is de commissie tijdens de jaarlijkse reünie in Oirschot behoorlijk uit haar slof geschoten! Het kon niet op. Het was i.v.m. 75jaar bevrijding van Nederland. Daar moesten wij extra glans aan geven vonden wij. Want vrijheid is niet niks! Al onze veteranen hebben aan den lijve ondervonden wat het is om onder bezetting te leven. Het mag gevierd worden dat we daar al lang van zijn verlost. Zoals bekend:

VRIJHEID IS EEN KOSTBAAR IETS!

Hoewel de kosten ieder jaar stijgen proberen wij met kunst en vliegwerk onze taken voor u te blijven doen. Het boekje maken, de nieuwsbrief maken, het organiseren van de reünie, het bezoeken van sobats thuis, In het ziekenhuis of op andere plekken. Ook het bijwonen van gerelateerde militaire bijeenkomsten vinden wij bij onze taak passen.

Om u een blik te gunnen in het wel en wee van de financiële toestand bij de commissie volgt hieronder een overzicht.

Op 1 november 2018 was in kas €1689,53

Op 1 november 2019 was in kas €2670,99

Meer in kas € 981,46

Zo, dat hebben we mooi gedaan zal de oplettende rekenaar onder u denken. Maar zoals dikwijls in het leven: schijn bedriegt. Er zijn nog enkele grote rekeningen die ook betaald moeten worden. Ik noem er enkele: naheffing Paresto, papier van dit boekje, drukken van dit boekje, verzenden boekje, voorbereiding nieuwsbrief volgend jaar, bezoeken van sobats thuis. Er zouden nog een aantal zaken vermeld kunnen worden. Maar dit is alvast genoeg.

Wat niet genoeg is, is mijn dank aan velen van u. U hebt mij afgelopen jaar een steun gegeven met uw beterschapswensen. Zoals bekend heb ik twee maanden in het ziekenhuis gelegen. Iedere dag kwam Marianne trouw bij mij op bezoek en bracht dan kaarten mee, door u opgestuurd. Alle met de beste wensen voor mij. Marianne las die kaarten in het ziekenhuis aan mij voor. Op de rand van het bed gezeten vertelde zij de goede wensen van u aan mij en zaten wij beide te huilen van dankbaarheid dat u zo met ons meeleefde. Het heeft ons erg goed gedaan en wij zijn u heel erg dankbaar voor uw medeleven.

De behandeling is nog niet klaar. Er moeten nog een paar handelingen worden verricht en volgens de artsen zijn die ingrepen niet zo ingrijpend als van die twee maanden geleden. Dus ik heb er alle vertrouwen in. Maar bovenal hartelijk dank voor uw medeleven, ik blijf mijn best doen voor u!

Hier stop ik met het financieel verslag. Verderop in het boekje staat het banknummer van de commissie. Mocht u drang krijgen een donatie te doen, heel graag. Graag noem ik nog de donateurs.

De vrijwillige donaties van 1 november 2018 tot 1 november 2019

Datum	Naam donateur	Plaats	Bedrag
11 nov	Nelly Janssen weduwe 5RS	Mook	€ 50,00
14 nov	J. Kerskes (omdat ik 90 werd!)	IJsselstein	€ 90,00
3 dec	C. Van Houten-van Dijk	Den Bosch	€ 25,00
10 dec	C. Dudok 2-6RI	Lage Zwaluwe	€ 40,00
11 dec	B. Roelofs , 5RS	Arnhem	€ 50,00
12 dec	C. Muller,	Rotterdam	€ 50,00
14 dec	H.Westra-Leentvaar wed.	Den Haag	€ 25,00
17 dec	J.Kamerling, 411 BAT	Hoogvliet	€100,00
17 dec	Fam. G. Hovens, 2-6RI	Echt	€ 50,00
20 dec	Ernst Toorens, VbAfd.T-Brigade	Scheveningen	€100,00
20 dec	Jaap Bragt, 5-6RI	IJmuiden	€ 20,00
20 dec	Fam. G. Graus, 4-6RI,	Echt	€ 75,00
24 dec	Gerard van Pijkeren, heemkundige	Ter Aar	€ 50,00
25 dec	H. Venema, 2-12 RVA	Apeldoorn	€ 50,00
28 dec	L. de Bat, 5RS	Krabbendijke	€ 25,00
2019			
1 jan	De neef van Sinterklaas	Ergens in Ned.	€100,00
3 jan	Lucie Reij, dochter 2-6RI †	Linne	€ 75,00
4 jan	Willem J. van der Endt, mariniersbrig.	Hoogvliet	€ 20,00
8 jan	Piet Hugens, 13 RI	Breda	€ 70,00
15 jan	Jan Jansen-Venneboer, 5-5RI	Zutphen	€ 25,00
18 jan	Ron van Hoof, zoon 2-6RI†	Maasbracht	€ 25,00
22 jan	Peter Fonkert, inl.dienst T-Brigade	USA	€100,00
28 jan	Karel Vleesch-Dubois 4-8RI	Rotterdam	€ 30,00
30 jan	Joop v.Eijden, 4-6RI	Vught	€ 25,00
5 feb	Wim en Ginyvan Raaij, 2-6RI	Rotterdam	€ 50,00
6 feb	Fam. Minderman, 2-2RVA	Den Haag	€ 30,00
26 feb	Francis.Penninks, do 2-6RI†	Veenendaal	€ 25,00
27 feb	Menno v.d. Wetering, 2-6RI	Eindhoven	€ 75,00
18 mrt	Jutta Merling do.2-6RI	Utrecht	€ 50,00
25 mrt	Jantine Peelen Schep 2-7RI wed.	Almere	€ 50,00
29 mrt	Jeffrey Timmers, kl.zn. 2-6RI	Rijswijk	€200,00
30 mrt	Arie Niemeyer, Kon.Marine	Den Haag	€ 5,00
1 apr	E.Toorens, vbad T-Brigade	Scheveningen	€ 50,00
2 apr	C.Bautz, dochter 4-6RI v.d.Wildt †	Rijswijk	€ 40,00
3 apr	J.van Haastrecht, 5RS	Laren	€ 50,00
11 apr	Fam.B. Slagboom,42e genie veld	Hilversum	€ 15,00
12 apr	Hans van Oirsouw, 32AAT	Voorburg	€ 10,00
2 mei	M.M.v.d. Meer, nabest. 13RI	Grave	€ 60,00
3 mei	Jan Schrauwem 4-6RI	Oirschot	€ 40,00
3 mei	Karel Vleesch Dubois 4-8 RI	Capelle a.d. IJssel	€ 10,00
4 mei	Mw. H. Coops, wed. Korp. Mar.	Utrecht	€ 50,00
4 mei	Nabs. Andries Verweij, 411 g.gr	Haren	€ 50,00
7 mei	Louis Pothoven, 5-5RI	Epse	€ 25,00
8 mei	Willem van der Endt	Hoogvliet	€ 20,00
20 mei	Harry Eisenberger, X-Brigade	Badhoevedorp	€ 40,00

25 mei	Nelly Janssen, weduwe 5RS	Mook	€ 50,00
	Helma Jansen nabest. 5RS	Mook	€ 20,00
	Martien Billekens, 5-6RI	Venlo	€ 10,00
	Ben.v.d.Maat , 5RS	Alkmaar	€ 10,00
	Arie Niemeyer nabestaande 9RI	Den Haag	€ 50,00
30 mei	Wim van Raaij, 2-6RI	Rotterdam	€ 100,00
30 mei	Ben Roelofs, 5RS	Arnhem	€ 50,00
17 juni	Neef van sinterklaas bijdrage maaltijd na reunie retourboeking	Ergens in Nederland	€ 130,00
17 juni	Peter Fonkert Inl.dienst KNIL	U.S.A.	€ 100,00
30 juli	C.J. van Tilborg	Bergeijk	€ 25,00
1 aug	L.de Boer, 5RS	Tilburg	€ 30,00
3 aug	H. van Oirsow , AAT	Voorschoten	€ 10,00
6 aug	Jaap Bragt 5-6RI	IJmuiden	€ 25,00
22 aug	Ernst Toorens, verb.afd. T-Brig	Scheveningen	€ 50,00
23 aug	FamC.van Houten nabest. MPnab.	's Hertogenbosch	€ 25,00
24 aug	J.M. Buth 6-3/4-13bat	Zuidland	€ 100,00
6sept	Fam Marlies Moors, 5e genie veld†	Nieuwstat	€ 50,00
12sept	J.Kerskes, 5-2/13 RI jarig! 91 jaar!	IJsselstein	€ 91,00
30sept	J.van Eijden, 4-6RI,	Vught	€ 25,00
1 okt	Rieks Venema, 2-12RVA,	Zutphen	€ 100,00

Weer een prachtig resultaat, vooral in aanmerking genomen dat weer een flink aantal sobats ons zijn ontvallen in het afgelopen jaar. (Zie hiervoor verder in het boekje) Alle donateurs hartelijk bedankt voor uw vrijwillige bijdrage. Het is belangrijk en dankbaar voor de commissie om te zien dat er zoveel bereidheid onder onze doelgroep is om dit werk te kunnen laten voortbestaan.

En werk is er genoeg. Wij willen dit graag voor u blijven doen. Daarbij zijn de donaties een zeer noodzakelijk iets.

Voor uw gemak geef ik nog even het banknummer van de commissie:

ABN-AMRO, rekeningnummer :

NL61 ABNA 0972138021

Tnv.: Reünie- en nazorgcommissie

2-6R.I.&T-Brigade te Hoogvliet,

onder vermelding van: donatie.

Om ons uw treinkaartjes te doneren, moet u in het vervolg zelf deze aanvragen bij het Veteraneninstituut. Zij sturen de kaartjes naar u op zodat u deze dan weer kunt opsturen naar het secretariaat.

Uiteraard zijn **DE koffie- en theepunten** weer van harte welkom

Getekend: Joop Pragt (penningmeester)

Verjaardagen

De sobats die in de afgelopen maanden jarig zijn geweest hebben wellicht vergeefs gewacht op de telefonische felicitatie en het gezellig babbeltje met Marianne op hun verjaardag. Excuses hiervoor. Reden is aangegeven in de nieuwsbrief van juni jl.

Hebt u nog niet aan Marianne uw juiste gegevens doorgegeven? Geeft u dan alsnog uw juiste telefoonnummer en legernummer door? Het maakt het extra feestelijk als u een telefonische felicitatie krijgt en Marianne blijft zo nog beter op de hoogte van hoe het met u gaat.

Oude Kameraden.

Bent u op zoek naar oude kameraden? Nieuwsgierig of er nog jongens van u onderdeel in leven zijn? Zou u graag weer in contact komen met een maatje? U kunt altijd Marianne bellen of schrijven voor informatie over uw mede-veteraan. Er zijn al heel wat fijne hernieuwde kennismakingen ontstaan. Schroom dus niet om te bellen of schrijven. Houdt contact met elkaar!

www.sepatoeroesak.nl

Hebt u geen computer, vraag dan eens aan uw kinderen, kleinkinderen, vrienden of burens om voor u www.sepatoeroesak.nl aan te klikken. U zult verbaasd zijn over alle nieuwtjes en informatie die u op het scherm ziet verschijnen. Er is zelfs grote kans dat u daar op een of meerdere foto's staat!

Marianne gaat haar best doen om de site weer bij te werken.

Reacties:

Omdat er deze keer geen sprake is van ruimtegebrek volgen er dit keer toch weer enkele reacties van lezers. Het is een graag gelezen item in de Sepatoe Roesak. Blijft u vooral uw zeer gewaardeerde reacties sturen.

Albert Lievense, 8e eskadron vechtwagens. USA.: “Bedankt voor zending het boekje. Genoten van de interviews, speciaal over Jan Tishauser, inmiddels overleden. Hij was een goeie vriend van mij. Wij waren geen dienstbuddys maar leerden elkaar kennen omdat hij getrouwd was met een oud-klasgenote, lagere school. Kleine wereld. Wederom bij mijn visites in Holland over de laatste jaren, bleek dat we beiden Tijgerbrigade waren. Sindsdien geregeld e mail contact gehouden. Nogmaals bedankt en keep up het goeie werk!”

Henk de Jong, 5^e genie veld, 270927033, Canada: “Goedemiddag Marianne and Joop. Ik heb het boekje “Sepatoe Roesak” ontvangen een week geleden, Vandaag heb ik het uitgelezen. Veel van die verhalen, die spreken nog wel in het verleden, ook al zijn er verhaaltjes bij die wat dikker zijn geworden, zo over de jaren (but who knows). Er zijn niet veel OVW ‘S, meer over denk ik, it is lonesome on the top! Reading trough all the pages, there I saw our old buddy from the tweede peleton of the 5 de field engineers Gerrit Gleym. I do remember that Gerrit lost his rifle (most likely stolen) while we were building a small bridge. That was real hard on him. When I read all those stories and saw the end results of many Sobats how they have to live with sicknesses and trouble, then I may thank the LORD for my days on this planet still being able to go and walk and work and bike a bit, regardless of my depression and sad days, (missing my better halve) Anyway thanks for the work (volunteer) work you do, en als je niet meer weet wat te doen kom je maar voor een bakkie koffie (how about some scots?) Groetjes en het gaat je ruig !”

Willy de Groot, 4-4RI: “Hoi Marianne en Joop, Van ons hier in Groningen de beste wensen en een voorspoedig en gezond nieuwjaar!!! Ook van mijn beide dochters, Gineke en Rita (die dit bericht schrijft) Bedankt voor het blad Sepatoe Roesak. Ik heb hem weer van A tot Z gelezen, prachtig en bedankt!!Schrijven gaat niet zo best meer, vandaar. Veel geluk met allemaal en succes met de reünie”.

Ben Roelofs, 5RS uit Arnhem: “Beste Marianne en Joop, Ik vond het onderhand de hoogste tijd weer contact met jullie op te nemen. En zeker nu het lijfblad weer in boekvorm bij alle sobats en andere belangstellenden is binnengekomen. Het ziet er weer fantastisch uit en jullie zullen zeker goede en leuke reacties gekregen hebben. Ook van mijn eigen bataljon zie ik mooie verhaaltjes en dat waardeer ik. Wel hoop ik, dat het met jullie gezondheid goed gaat en jullie een fijne Kerstmis kunnen vieren. Ik zie alweer uit naar de volgende reünie al lijkt dat nog ver weg. Ik wens jullie fijne Kerstdagen en een voorspoedig en gezond nieuw jaar.”

J.H.Gieben, Landgraaf: “ Hallo Marianne: Hartelijk bedankt voor de toezending van het boekje”.

Majoor Jurgen Knol, reüniefaciliteiten 2019:

“Dank je Marianne, wat een boekwerk is dat weer geworden, super! Hele fijne dagen toegewenst!”

Jan Jansen Venneboer, 5-5RI: "Beste Marianne & Joop. Dat was weer een uurtje lezen geblazen in Sepatoe Roesak uitgave dec 2018, goed geschreven verhalen etc . Heel leuk en onderhoudend ! Ik zal trachten in jan. een fijne bijdrage over te maken! Een opmerking betreffende pag 77 ev van Jan van Dijk; hij was mijn slapie en vormden samen een mortiereenheid. We werden ieder apart wel eens naar een andere buitenpost in het Salatigase verbannen en later in het Djocjase, maar dit ter zake! Wat hij niet schrijft is: dat hij , Jan van Dijk, een blindedarmoperatie a/b van de Zuiderkruis heeft ondergaan , daarvoor moest het schip op een bepaalde ""lengte cq breedte "worden gelegd in de Indische Oceaan ! Dit was wel een grote ingreep ! Tot horens /ziens , en goede feestdagen toegewenst en een gelukkig nieuw jaar voor u allen !"

Hans van Oirsouw, 32AAT:

"Lieve Marianne en Joop, Na 2 drukke dagen (zangkoor, concerten in verzorgings en verpleeghuizen en repetities, alsmede doktersbezoek en trombose-dienst en de div. Kerstlunchjes en dineetjes even tijd voor de I-pad. Bij deze wens ik jullie gezegende en fijne Kerstdagen toe en een goed begin van het nieuwe jaar. Ik zal de groeten van jullie over brengen aan Wim Kloos. Bedankt voor de toezending van het blad "Sepatoe Roesak." Wat een werk en tijd zit erin. Ik lees er graag in. Hulde er voor. Het ga jullie goed. Hartelijke groeten en tot ziens."

Peter en Marianne Senders - van de Wetering:

"Hallo Marianne en Joop. Wat ziet het boekje er weer prachtig uit. Dit kost heel veel moeite en tijd om het zo mooi in elkaar te zetten onze complimenten hiervoor. Wat leuk dat het verhaal van mijn ouders er ook weer in staat. Ik zal het morgen aan mijn ouders vertellen en grotendeels voorlezen aan mijn vader. Heb dit boekje ook doorgestuurd aan onze kinderen en dat ze dit goed moeten bewaren want het beschrijft een groot deel van de levensloop van mijn ouders wat ze niet mogen vergeten.

Ook namens mijn ouders en mijn man wensen wij jullie hele fijne Kerstdagen toe en een heel voorspoedig en gezond 2019 !!!
Groeten van Menno en Ellie v.d. Wetering, 2-6RI"

Ron van Hoof, zoon 2-6RI:

"Hallo Marianne en Joop, Wat hebben jullie weer ontzettend veel werk gestoken in de decemberuitgave van het Blad voor de Sobats van de T-Brigade en Java. Een prachtige kerstkaart bovendien. Bedankt! Dat geldt natuurlijk ook voor de andere leden van de reünie- en nazorgcommissie. Fijne kerstdagen en een gezond en gelukkig 2019."

Enkele van de vele reacties na de reünie mei 2019:

"Beste Familie, Heel hartelijke dank voor de mooie prijzen. Het was een fijne dag. Jullie inzet was weer geweldig, net als voorgaande jaren. Het allerbeste voor jullie allen. Mevr. Annie van Aalst." (Partner 2-6RI†)

"Lieve Marianne Joop maar ook de hele groep van de help-hulp. Onze grote dank voor alles wat jullie met elkaar opnieuw doen voor de resten van de Tijgerbrigade. Lieve groeten, Nelly Janssen Janssen" (weduwe 5RS)

"Marianne en Joop, nog hartstikke bedankt voor de gezellige dag in Oirschot. Met mij gaat tot nu toe redelijk goed en als het zo verder gaat dan ben ik er in Roermond ook bij. Joop succes met de dingen die je nog te wachten staan. Groetjes Joop van Eijden Vught."

"Beste Marianne. Bedankt voor de prachtige ervaring die we hadden mee mogen maken op zaterdag 25 mei jl. Heel bijzonder en emotioneel was het, zeker voor mij. Ook mijn dank voor de al de vrijwilligers en ieder die deze reünie heeft mogelijk gemaakt. Bravo! Geweldig! Ook hebben wij mooie en lieve mensen ontmoet die dag en het zal mij nog zeker blijven. Nogmaals bedankt. Yvette Hofstede, Dolly Hofstede."

"Lieve Marianne en Joop. Het is wel een beetje laat maar omdat ik afgelopen maandag t/m vrijdag plotseling in het Maasstadziekenhuis ben opgenomen, was het mij even niet mogelijk om jullie episteltje te sturen. Nu ik weer thuis ben kan ik het nog goedmaken. Ik heb diep respect voor wat jullie allemaal hebben georganiseerd om deze reünie in Oirschot tot een bijzondere happening te maken. Hiervoor mijn buitengewone hartelijke dank en hopelijk maak ik dit nog eens mee. Tot ziens en verder wens ik jullie veel succes en eindig met de Noord Sumatraanse groet, Horas!! Ger Swijnenburg 436° Bat.Inf."

*"Beste commissie 2-6RI, T-Brigade.
Bedankt voor de zeer geslaagde bijeenkomst. Ik heb twee sobats van 411BI ontmoet. Jullie waren zeker vermoeid maar voldaan.
Met vriendelijke groet, Cees Muller."*

"Marianne en Joop,
Heel hartelijk bedankt voor de mooie reünie. Het was een geweldige dag voor ons die we niet zullen vergeten. Het was top geregeld en alle veteranen zijn goed in het zonnetje gezet wat ze uiteraard verdienen. Liefs Jose en Jan Duijf." (Zoon 2-6RI†)

"Beste Marianne en Joop, Bij deze wil ik jullie beiden en de medewerkers bedanken voor de goed verzorgde en prettige dag afgelopen mei. Het was uitmuntend. Nogmaals dank. Marian, je hebt die dag wel uitgesjouwd. Jullie zullen die avond wel behoorlijk moe zijn geweest. Veel sterkte en gezonde tijd. Groetjes, oude bokkenrijder, Jan Schrauwen."

Korte berichten over laatste bezoeken in 2018

Op vrijdag 9 november 2018 bezochten we in Nijmegen sobat Wim van Vorselen van 5RS. Hij vertelde ons zijn levensverhaal van schoenlapper tot schoenwinkel-eigenaar en zijn belevenissen in Nederlands Indië. Het verslag zal alsnog volgen wanneer het opgenomen gesprek is uitgewerkt.

Omdat we net als ieder jaar de reünie van Joop zijn maten bezoeken verblijven we enkele dagen in een hotel in of nabij Arnhem. Dat geeft ons de gelegenheid om meteen enkele veteranen te bezoeken zoals we dus Wim van Vorselen bezochten op 9 november 2018.

Op zondag 11 november, na een geslaagde reünie, gaan we even buurten bij de weduwe van Jan Janssen 5RS, Nelly Janssen in Mook. Zoals voorgaande keren toen wij Nelly bezochten, komt dan ook dochter Helma gezellig naar haar moeder voor een kopje koffie en praatje. Steeds weer een warm onthaal in het boshuis!

Eveneens op zondag 11 november, maar nu in de stromende regen, arriveren we later in de middag bij **sobat Nico Kruiniger** van de Mariniers Brigade. Hij heeft zich goed voorbereid gezien de stapel documentatie die hij heeft klaargelegd. Maar wij laten ons niet snel van de wijs brengen en vragen hem het hemd van 't lijf met onze eigen vragen! Ook zijn verhaal is opgeslagen en wordt nog uitgewerkt.

Arie van den Bos, sergeant, 4° Cie, 2-6RI
Zorgzame vader, schoonvader, opa en overgrootvader.
***31 augustus 1923 - † 11 november 2018**

*"Het laatste eindje is nu op
Veel was er te verduren.
Zijn kaarsje is thans opgebrand,
Gedoofd zijn alle vuren.
Voor wie het aangaat is 't niet erg,
Hij heeft genoeg geleden.
Wel voor hen die hij achterlaat.
Vaarwel en rust in vrede"*

Wij bezochten sobat Arie v.d. Bos meerdere keren. Eerst nog zelfstandig thuiswonend later in het verzorgingshuis de Plantage te Brielle, waar hij eerder iedere dag zijn vrouw bezocht en daar vele jaren zelf als vrijwilliger werkte. Tot zijn gezondheid dat niet meer toeliet.

Ieder jaar maakte Joop een foto van Marianne en de krans die namens 2-6RI was gelegd bij de herdenking in Roermond. Sobat Arie ontving kort daarna stevast enkele foto's van de krans en de plaquette van 2-6RI. Sobat Arie was daar erg dankbaar voor. Marianne hecht veel waarde aan de fijne telefoongesprekken die zij met sobat Arie heeft mogen voeren.

Op donderdag 15 november 2018 om 14.00 uur in de aula op de nieuwe begraafplaats aan de G.J. v.d. Boogerdweg 35 te Brielle werd afscheid genomen van Arie v.d. Bos. Aansluitend vond de begrafenis daar plaats. Na de begrafenis was er gelegenheid tot condoleren in de aula. Helaas was het onmogelijk voor ons om persoonlijk aanwezig te zijn deze dag. Marianne heeft namens de commissie de familie een troostrijke brief met warme woorden geschreven. Enige tijd later ontving zij een bedankkaart van de kinderen van sobat Arie.

"Beste mensen, hartelijk dank voor jullie warme woorden bij het overlijden van onze vader. Hij heeft jullie inzet voor de veteranen en vooral ook de persoonlijke contacten met jullie enorm gewaardeerd. Veel dank en warme groeten, De kinderen. "

Corr.adres: mw.C.v.d. Doel-van den Bos, Bosweg 43, 3233 CC Oostvoorne

Na enkele dagen te hebben doorgebracht in de omgeving Arnhem en Nijmegen vertrokken we op maandag 12 november 2018 weer naar ons eigen Rotterdam.

Op de terugweg brachten we eerst in Culemborg nog een bezoek aan **sobat Rense de Roode**, van het 2^e

mitrailleurs bataljon. Een mooiere toeristische terugreis via naar Culemborg konden we ons niet voorstellen. We gingen over dijken, langs kwelders en graslanden. Een lust voor het oog! Nog vol lof over de geweldige omgeving hebben we het verhaal van Rense en zijn vrouw Hetty opgenomen. Nu nog uitwerken! Het komt er echt nog van!

De jaarlijkse 7decemberdivisieherdenking in Schaarsbergen

Uiteraard waren wij op vrijdag 7 december 2018 weer aanwezig bij deze herdenking. Dit keer geen storm of sneeuw, wel regen. Netjes werd iedereen per touringcar van het station naar de kazerne gebracht. Geen grote tent meer i.v.m. het teruglopend aantal bezoekers, maar werden wij deze dag in de recreatie- en filmzaal ontvangen. Het kan niet anders zijn dat we op een dag als deze weer veel bekenden tegenkomen. Maar ook met onbekenden raakten wij regelmatig aan de praat. Wij zijn niet bang om een praatje aan te knopen.

De herdenking was weer plechtig en goed verzorgd. De erwtensoep smaakte weer als vanouds en had gretige aftrek bij de bezoekers van alle rangen en standen.

Eén van de ons bekende sobats, **Willem Kloos, AAT**, kwam vervelend ten val in de herentoilet en werd naar het ziekenhuis begeleid door defensiepersoneel en later in Rotterdam thuis gebracht. Willem liet de volgende dag weten dat hij graag iedereen wilde bedanken die hem zo goed hebben opgevangen. Alle lof! Wij reisden aan de eind van de goed georganiseerde dag met o.a. **Pieter Paulusma, 1RS** en **Hans van Oirsouw, AAT**, gezellig met de bus terug naar het station Arnhem. Hier scheidde onze wegen. "Tot een volgende keer!"

Op maandag 10 december bezochten wij 2-6RI-er **Cor Dudok** en zijn vrouw in Lage Zwaluwe. Wij ontmoetten hen tijdens de begrafenisplechtigheid van maatje Cor Polak en spraken af snel eens bij hen thuis een kopje koffie te komen drinken.

De kerstboom stond al opgetuigd in de huiskamer. Dat was niet de enige boom want sobat Cor zette er zelf een fikse boom bij op met zijn belevenissen in Nederlands Indië. Het werd een bijzonder bezoek bij sobat Cor omdat hij mijn vader goed heeft gekend.

Ook dit verslag zal u niet onthouden worden. Heus!

Johannes Marinus (Jo) de Vos, 2-2RVA
 geliefde vader
 *8 september 1926 - † 26 januari 2019

Aan zijn lange reis is een einde gekomen.

Wie in de liefde blijft, blijft in God, en God blijft in hem.
 1 Joh 4:16

Op maandag 4 februari 2019 was de dienst voorafgaande aan de crematie in de aula van het Yardenhuis Gouwstreek te Gouda. Na de plechtigheid was er gelegenheid tot condoleren in de condoleanceruimte van het Yardenhuis.

Helaas waren wij vanwege een miscommunicatie niet aanwezig bij dit afscheid. Wel is er contact geweest met de nabestaanden en zijn er warme woorden van herinnering en troost overgebracht.
 Corr.adres: M. Boonstra-de Vos, Koestraat 76, 2871 DS Schoonhoven

Joop Koster, 2-7RI
 Lieve vader, opa en opi
 5 februari 1926 - † 5 februari 2019

Hij overleed op zijn verjaardag.

Op vrijdag 8 februari 2019 werd in de aula van het crematorium Westerveld te Driehuis afscheid genomen van Joop Koster. Helaas kregen wij ook hier te laat het bericht van overlijden door om nog aanwezig te kunnen zijn bij dit afscheid.

Wel is er meteen contact geweest met de nabestaanden en is een brief met warme woorden van troost en onze herinneringen aan deze 2-7RI sobat hen toegestuurd. Joop Koster was destijds met maatjes Arie Olckers en Jan Lange aanwezig bij ons huwelijk. Samen met hen was Joop Koster een vaste bezoeker aan onze reünies tot zijn gezondheid dat niet meer toeliet.

Corr.adres: Kees Koster, Pampuslaan12, 1974 XJ IJmuiden

Joop Koster op Java

Joop Koster is van 2-9 RI. Hij meldt zich als oorlogsvrijwilliger na actief te zijn geweest in het verzet in de regio Haarlem. Hannie Schaft en de geschiedenis er omheen is Joop niet onbekend. Zijn oudere broer Siebe wil eigenlijk al eerder naar Nederlands-Indië om met Joop een hotel te beginnen, maar de oorlog gooit roet in het eten. Na de oorlog komt daar niet meer van en beide worden OVW-er. Joop krijgt zijn opleiding - of wat daarvoor door moet gaan - in Assen in de Wilhelmina- en Emmakazerne, tegenwoordig de Johan Willem Frisokazerne.

Op 15 december 1945 komt Joop op in Assen en vertrekt op 28 mei 1946 met de Kota Angoeng vanuit Southampton naar Tandjong Priok. De manschappen van het Bataljon 2-9 RI worden daar herverdeeld over de verschillende brigades en Joop gaat met een 'Dakota' naar Semarang waar hij ingedeeld wordt bij het carrierpeloton van 2-7 RI.. Bij gebrek aan een opleiding in Nederland moet de kunst van het rijden met een carrier nog worden bijgebracht in Semarang.

Joop in opleiding en samen met broer Siebe.

Het fotoboek van Joop bevat een bijzondere - inmiddels gedigitaliseerd - collectie. De foto's geven een beeld van de 'reis' van Joop over Midden Java.

Ruim een jaar in Semarang en omgeving en het tweede jaar met Ambarawa als standplaats.

Confrontaties met eenheden van het TNI en andere strijdgroepen zijn er in de regio volop, maar de weg vrijmaken bij een opgeblazen brug in samenwerking met het TNI gebeurt ook.

Joop wordt zwaar gewond bij een ongeluk met de brenccarrier. Zijn hoofd komt tussen de rupsband en het wiel, wanneer de chauffeur de brenccarrier niet meer in de hand heeft en met grote snelheid van de helling glijdt. Drie weken wordt Joop slapend gehouden en gelukkig treedt herstel op.

Veel later wordt in IJmuiden in het ziekenhuis geconstateerd, dat een schedelbasisfractuur veronachtzaamd is. Joop zoekt op Java ook zijn broer Siebe op, die na zijn periode als oorlogsvrijwilliger in Nederlands-Indië een aantal jaren in Indonesië blijft en vandaar uit naar Australia emigreert.

Na zijn Indiëjaren keert Joop terug naar zijn geboortegrond. Bij de papierfabriek Van Gelder & Zn. in Velsen vindt hij een interessante baan en tot zijn pensioen werkt hij daar met plezier. En dat geldt ook voor het met zijn gezin wonen in IJmuiden op steenworpafstand van het strand. Hij maakt graag tijd voor zijn makkers van 2-7 RI.

Uit: Loslaten, dat gaat niet meer. Met toestemming auteur Gerard van Pijkeren

Sjra Hovens, sold, 2-6RI

Lieve man, vader, schoonvader, opa en opi

***25-10-1925 - † 9 februari 2019**

*"Te mogen leven is bijzonder.
Het lijkt zo gewoon maar het is een wonder."*

Sjra.

Sjra Hovens werd geboren in Tegelen op 25-10-1925. Hij groeide op te Reuver in een gezin met 11 kinderen. De oorlogstijd 1940-1945 heeft hij bewust meegemaakt. Dit heeft altijd een rol gespeeld in zijn verdere leven. Evenals zijn missie naar Nederlands Indië. Wij bezochten Sjra en Mien Hovens meerdere keren. Het verslag van één van deze bezoeken leest u in de Sepatoe Roesak van december 2011.

Op Valentijnsdag, 14 februari 2019, reisden wij naar Echt om in het crematorium Peusen te Echt afscheid te nemen van sobat Sjra Hovens, een bijzondere 2-6RI-er. Een hele reis vanuit Hoogvliet, zeker met de gedachte in ons hoofd van hetgeen wat Joop juist een dag tevoren te horen had gekregen over zijn gezondheid. Maar we waren er! Met banner, de toespraak en het gedicht en als eerbetoon een laatste militaire groet bij de kist.

Na de plechtigheid waarin het leven van Sjra nog eens liefdevol werd belicht door o.a. door dochter Ans, was het de familie die als laatste de aula verliet. Iedereen kreeg een bidprentje met een wijsheid van Sjra. Tevens lagen er bij het condoleanceregister tal van deze handgeschreven wijsheden die ter verdeling voor de bezoekers waren. Uiteraard hebben wij enkele van die wijsheden mee genomen. Wij waren uitgenodigd om deel te nemen aan de koffiemaaltijd in het uitvaartcentrum. Hier ontmoetten we ook veteranendochter Lucie Reij (2-6RI) met wie we een fijn gesprek hebben gevoerd. Tenslotte werd het tijd om weer de thuisreis door te geven aan onze TomTom.

“We vonden jullie speech en eerbetoon aan pa zeer indrukwekkend.”

Mien en Luc Hovens

Corr.adres: fam.M. Hovens, Begoniastraat 60, 6101 LX Echt.

Hoe komt het dat we iets heel graag doen, dat we zo intens genieten dat we al onze zorgen vergeten. (Sjra)

De weg.

In 1947 lagen wij in het voormalig **Nederlands Indië** met een compagnie ($\pm$ 130 soldaten), waarvan de meeste Limburgers & Brabanders, op een vooruitgeschoven post 11 km van de basis in Salatiga. Wij kwamen terecht in het dorp (kampong)

Dadapayam. Dit dorp was gelegen in landelijk gebied met talloze kleine dorpjes. De inwoners waren allen Moslim.

Het was een **rustig gebied**. Gevechten waren te verwaarlozen. Er was één groot probleem. De mensen waren arm en werden bovendien lastig gevallen door dieven (**rampokkers**). Er was geen politiemacht die hen kon beschermen. Door onze aanwezigheid werd het een stuk rustiger. De mensen waren hier erg blij mee.

Wat wij in dat gebied deden, was met kleine groepjes van vijf man, een bezoek brengen aan de dorpoudste (**Loera**). Wij dronken er thee en praatten over de problemen die zij hadden. Als gevolg hiervan hielpen wij deze mensen op alle mogelijke manieren. Als tegenprestatie vertelden zij ons waar de **dieven** en **tegenstanders** zich schuil hielden. Op deze manier konden wij de rust in dit gebied behouden. Er was echter een groot probleem !! Dat was de weg van 11 kilometer van **Salatiga** naar **Dadapayam**. Wij konden deze weg 's nachts niet bewaken (te weinig mensen).

Een paar keer per week reden de **verzorgingswagens** erover heen. De eerste wagen die 's morgens over deze weg reed nam het hoogste risico, want de tegenpartij kon 's nachts van alles met de weg hebben uitgespookt. Het was geen doorgaande weg. 's Nachts was er geen verkeer. Dus als er mensen op liepen dan was dit zeer **verdacht**.

Op plaatsen die verdacht waren, moest er dus intensief **gecontroleerd** worden. Dit moest uiteraard een aantal keren per week gebeuren. Voor de mensen die hiermee belast waren, was dit een zenuwslopend werk. Wij zaten hier echt mee in onze maag. Rond **Kerstmis1947** kwam de oplossing.

Toen de mensen van die dorpjes aan de weg, zagen dat dit voor ons een groot probleem was, zeiden zij: "Jullie hebben ons geholpen, nu gaan wij **jullie helpen**".

Hoe ging dit in zijn werk? Zij bouwden op afstand langs de weg, afdakjes van bladeren, waar vandaan ze de weg 's nachts konden overzien. Hierin gingen ze afwisselend (**per tourbeurt**) in zitten lettende op plaatsen die verdacht waren.

Als er mensen 's nachts op de weg waren geweest dan kregen wij 's morgens, bij zonsopgang **klopsignalen**. Zodoende wisten wij, dat wij alleen die dag moesten controleren. Dit werkte zeer **effectief**. Er viel een grote last van de schouders van de mensen die hiervoor verantwoordelijk waren.

Er is een oud gezegde: Erken de mens en help hem en je hebt een vriend. Miskien de mens en je hebt een vijand. Toen wij daar zijn vertrokken, gaven zij een groot **afscheidsfeest** voor ons. In **1992**, 45 jaar later, was ik samen met mijn echtgenote, en nog een ander stel terug in **Dadapayam**. De andere man in ons gezelschap sprak vloeiend **Maleis**. Wij werden als **VIPs** ontvangen. Wij kregen thee en gebak aangeboden. Wij zouden en moesten het gastenboek tekenen. De **vrouw** van de **Wedono** (districtshoofd) was toen der tijd **12 jaar**. Zij kon zich nog levendig herinneren, dat wij daar waren geweest.

Door sobat **Sjra Hovens**. 2-6RI

Goedemorgen Mien en Luc,

Komen we gistermiddag net thuis van een bezoek, wordt er al meteen aan de voordeur gebeld. "Vast de buurvrouw met een pakje DE-punten. Blijf maar daar. Ik doe wel open," roep ik naar Joop.

Ik trek de deur open. Helemaal geen buurvrouw Riet. Een hele andere dame die voor de deur staat met een boeket! "Oh jee, denk ik nog, "de burens aan de andere kant naast ons zijn op wintersportvakantie. Zit ik zo een week met een bos bloemen van "hun". "Nee hoor, deze zijn voor u, Schakelpad 12. Ze zijn via internet besteld."

Hoe verbaasd kan iemand kijken? Nou heel verbaasd. Want waarom krijgen we bloemen? En van wie? Er is helemaal geen speciale dag of reden om bloemen te ontvangen. "Het kaartje zit ergens tussen bloemen hoor," zegt de bloemenmevrouw en ze moet wel een beetje lachen om mijn verbaasde reactie. "Leuk toch, zo een boeket te mogen afleveren." En weg is ze weer. "Fijn weekend" weet ik nog verbaasd te zeggen en ik sluit de deur.

"Moet je nou eens kijken wat we krijgen", begin ik meteen als Joop de kamerdeur opent. Ook hij kijkt verbaasd. "Van wie is dat?" "Kaartje zit tussen de bloemen" zei de bezorgster. Wij zoeken en ja hoor, het kaartje gevonden. En dan, als we lezen van wie het boeket afkomstig is, is het "Ach, wat is dit nou? Zoiets hebben we nog nooit meegemaakt."

We kijken elkaar aan en bij mij schieten de tranen in mijn ogen. "Wat is dit lief!" In al die jaren hebben we dit nog niet meegemaakt na een afscheid.

Lieve Mien en Luc, jullie hebben ons enorm verbaasd doen staan en geraakt met dit zo lieve gebaar. Dit terwijl jullie juist alle aandacht nodig hebben en dan aan ons denken door een boeket te sturen. Het is heel bijzonder. Enorm bedankt voor het prachtige boeket. Het staat op een ereplaats in de huiskamer en iedere keer als ik er voorbij kom, schud ik mijn hoofd. Wat ontzettend lief.

Lieve groeten van Joop en Marianne.

Vrienden tot in de eeuwigheid.

“Dit is de gedenkplaats van **Piet Smeets, 2-6 RI** te St. Odilienberg. Piet ligt begraven op Candy, Semarang, overleden 5-11-1946. Deze gedenkplek bestaat sinds 1948 in zijn geboorteplaats. In 2006, door mijn vader van een nieuwe steen voorzien. Ze zijn samen in Indië geweest.

In een krantenartikel omschreven als soldatenvriendschap tot in de eeuwigheid. Sinds mijn vader, Bair Bonne, 2-6RI, overleden is in augustus 2006, zorg ik voor deze plek.

Piet Smeets

Bair Bonne

Lucie Rey

Is het mogelijk, als u te weten komt of er iemand naar de begraafplaats in Candy gaat, dit mij kunt doorgeven. Ik wil graag wat zand van het graf van mijn vader meegeven, er ligt ook zand van Piet hier bij het graf van mijn vader. Dan is de cirkel rond.
Met vriendelijke groeten, Lucie Rey”

Uiteraard wilde voorzitter Marianne graag helpen en dat kon zij ook heel snel. Marianne wist dat **2-13/5-13RI** tiggerveteraan Jos Claessen binnenkort een reis naar Indonesië ging maken en de erebegrafplaats zou bezoeken.

Het contact tussen Lucie en Jos was snel gelegd en onderling wisten zij het zo te regelen dat op 31 maart jl. de dochter van Lucie het zand van het graf van haar opa bij Jos Claessen kwam brengen. Jos beloofde foto's te maken en voor een "bloemetje" te zorgen. Aldus geschiedde.

"Tijdens mijn bezoek aan Java heb ik 1283 foto's geschoten verdeeld in vakantie'kiekjes' en de verblijf/werkgebieden van mijn vader. Veel foto's gerelateerd aan 2-13 RI en 2-6 RI. Zoals foto's van de Tijgerclub -NIS Gebouw-de Koepelkerk Blenduk- HQ Tijgerbrigade-Toko Oen-St Elisabeth Hospitaal /Juliana Hospitaal- Ereveld CANDI-Djating Aleh (kamp van 2-13 RI) en de Djelok krachtcentrale, Aanvalsdoel 2-13 RI. Mochten er veteranen interesse hebben mag je hun mijn e-mail adres geven en kan ik ze de voor hen interessante foto's opsturen. M.vr.gr. Jos Claessen."

nielsenfein@hotmail.com

Lucie Reij Nieto-Hoks, 13 december 1946 - 5 september 2019

Op 5 september overleed Lucie aan de gevolgen van een agressieve vorm van kanker. Een heel bijzondere vrouw is veel te vroeg uit ons midden weggenomen. Wij hebben zeer dierbare herinneringen aan haar. Een sterke, warme vrouw die, ondanks haar ernstige slopende ziekte toch ook nog Joop tijdens zijn ziekenhuisopname moed in sprak in vele whatsapp berichten en brieven. Diep respect!

We moeten ons ervan bewust zijn dat alles wat we hebben en alle mensen van we houden op een dag zullen verdwijnen
Sjra Hovens

Antoon Mathijssen, Kpl. staf cie en 3e cie, 2-6RI

Maatje, Pap, opa en overgrootopa

24 februari 1927 - 8 april 2019

*Huil niet omdat ik er niet meer ben,
Maar glimlach omdat ik er was.*

Tot het einde toe zelfstandig, het leven in eigen hand gehouden. Op 8 april 2019 overleed Antoon Mathijssen. Een trouwe goedlachse 2-6RI-er, die geen reünie wilde missen. Laatste reünie was het voor hem onmogelijk om aanwezig te zijn. Als compensatie bezochten wij hem enkele dagen na de reünie met bij ons een goodiebag en een gezellig praatje. Wij bezochten Antoon meerdere keren. Tijdens één van deze bezoeken vertelde hij van zijn tijd bij 2-6RI. Het werd een heel fijn gesprek met mooie, verrassende, maar ook trieste ervaringen. Zijn verhaal kunt u lezen in de Sepatoe Roesak van december 2013.

De crematieplechtigheid werd gehouden op vrijdag 12 april 2019 in de aula van het crematorium te Heeze. Wij, Joop en Marianne, waren bij deze plechtigheid aanwezig.

Joop vertelde de aanwezigen over hetgeen wat Antoon en de jongens van 2-6RI hebben meegemaakt. Uiteraard werd daarbij niet het verhaal van de bevallende vrouw in een kamponghuisje overgeslagen. Als afsluiting van de toespraak droeg Joop nog een passend gedicht voor en eindigde met een militaire eregroet bij de kist. Een goed mens is heengegaan. We hebben fijne herinneringen aan sobat Antoon.

Enkele dagen na de crematieplechtigheid ontvingen we de foto van Antoon uit Nederlands Indie met bijgaande tekst:

"Goedendag, Wilt u hierbij onze hartelijke dank overbrengen naar Joop voor zijn warme woorden tijdens de afscheidsdienst van mijn vader. Het heeft ons zeer goed gedaan." Met vriendelijke groeten, Hans Mathijssen,
Corr.adres: Zaan 43, 5751 XG Deurne

Antoon Mathijssen gaat op verkenning en krijgt naamgenoot!

"Tijdens patrouilles zei Majoor van Wely soms ineens: stop! Dan werd er uitgestapt en meestal bleef Max Cornelissen bij mij. Dan was er een kampong in de buurt en moesten wij even de kampong doorzoeken of nog iemand achtergebleven was die op ons kon schieten. Het was voorbij Karanganjar, richting Persilan. Daar stonden we stil. Ik zei tegen Max: "Kom op, daar gaan we. Dus we gingen de kampong in. We gingen heel voorzichtig van de ene hut naar de andere. We komen bij een hut aan en ik hoor iets. Daar zit wat. Ssssssst. fluisterend: Max, hier zit wat Ja, ja, zei die, opletten! Op een gegeven moment doe ik de deur open en ga naar binnen. Licht er daar een vrouw te bevallen! Ja, dat konden wij niet weten natuurlijk. Ik was negentien jaar. Ik wist nergens van en Max ook niet. Godverdorie, daar sta je dan. Ik voelde me eigen kleuren man. Ik dacht, Jezus mijn god, wat krijgen we nou. Ik zeg tegen Max: ik weet niet wat ik moet doen, ik heb dit niet eerder meegemaakt. Max: Ik weet een ding, er hoort warm water bij en daar ga ik voor zorgen en weg was die. Dus ik stond daar en ja wat moest ik doen, ik kon dat mens toch ook niet alleen laten. Nee, dat kon niet. Op een gegeven moment was het dat ik een hoofdje te voorschijn zag komen. Ik dacht, dat bed is hoog waar dat vrouwke op lag en zo meteen komt dat kind eruit en dat valt op grond.

Ik er naar toe en inderdaad ik kon het nog opvangen maar dat kind zat nog aan een touw! Wist ik veel.

Zij pakt achter zich een mes en ze snijdt zo dat touw door! Toen dacht ik dat kind moet gewassen en toen riep ik Max, ik moet warm water! Ja, toen kwam Max eraan! Ik heb dat kind toen gewassen en er zat nog een tuut aan dat buisje en daar heeft zij een knoop ingelegd. Wisten wij veel. Maar ja wat moesten we toen? Ik heb dat kind bij haar gebracht en toen ik naar haar keek dacht ik verrek daar komt er nog één! Maar dat was de nageboorte. Nou goed, wat moet je dan nog, want die vrouw ken daar niet blijven natuurlijk. Intussen was de rest van de patrouille teruggekomen en in overleg met Majoor van Wely werd het vrouwtje met de baby in de carrier mee terug genomen.

Na een paar dagen ben ik naar het ziekenhuis gegaan. Ze was er nog. Ze praatte wat met een verpleegster, die mij vroeg hoe ik heette. Ze noemden me Tonny. Het vrouwtje zei dat het kindje Tonny zou heten". Zichtbaar trots knikt Antoon Mathijssen. "Ja ja ja! Achteraf bekeken heb ik mij nog heel groot gehouden. Menigeen die vader wordt, valt nog flauw.

Ik was pas 19 jaar en had meteen een stukje levenservaring erbij. Pfff. Bevallende, warm water erbij, ik weet er alles van!! Zo daar in Indonesië loopt een Tonny rond die niet weet dat zijn redder hier in Nederland woont! Dat kind is dan al meer zeven en zestig jaar he. Als die nog leeft”.

Uit sepatoe roesak december 2013.

2-6RI-er Cor Dudok en zijn Diny. 65 jaar getrouwd.

Graag nodigen wij u uit voor ons 65jarige huwelijksfeest op zaterdag 20 april 2019. U wordt verwacht vanaf 16.00uur bij café Lighthart te Lage Zwaluwe. Tijdens het feest kunt u genieten van een heerlijk buffet. Het feest is rond 21.00uur afgelopen.

Hoe geweldig is het om je 65jarige huwelijksfeest te vieren op een prachtig zonnige bijna zomerse dag? Geweldig jazeker, maar als je net voor het grote feest ten val komt dan schuift er wel even een wolkje voor de zon. We begroeten en feliciteren dan ook heel voorzichtig het bruidje, des te jovialer de bruidegom. Het is me wat!

Ondanks de blessure van Diny zit de feestvreugde er al meteen in. Het bruidspaar wordt met bloemen, planten, boodschappenmanden (goed gevuld) en flessen drank goed bedeed. Wij genieten van de Brabantse gezelligheid en met koffie met gebak zien we de drukte rond het bruidspaar met een glimlach aan. Een geliefd stel, de Dudokjes. De zaal zit snel vol met familie, vrienden en kennissen. Een geroezemoes van jewelste. Nadat eerst het bruidspaar later in de middag het buffet heeft bewonderd en als eerste de bordjes vol hadden geschept, was het de beurt aan de gasten. Er werd genoten van de uiterst smakelijke gerechten en menigeen kwam nog eens terug om een bordje met lekkers te vullen. Goede eters, die Brabanders. Na de koffie werd het tijd voor ons om zo zoetjes aan terug naar Rotterdam te gaan. Niet voordat we uiteraard het bruidspaar heel hartelijk hebben bedankt en Diny van harte een goed herstel hadden toegewenst. Bedankt lieve mensen! Wij vonden het een hele eer om op jullie huwelijksfeest aanwezig te mogen zijn.

P.(Piet) J. van der Ham, regiment grenadiers,
18 april 1925 - 27 maart 2019

“Beste mevrouw Marianne Pragt

Namens mevr. J.P.H. van der Ham wil ik U op de hoogte stellen dat Dhr. P.J. van der Ham, geboortedatum 18-04-'25, woensdagavond, 27 maart, is overleden. Het adres van het echtpaar van der Ham is: Marijkelaan 35. 6042 HJ Roermond.

Met vriendelijke groet Mevr. M.L. Govaart”

Helaas zijn we niet in de gelegenheid geweest om Sobat Piet eens thuis te bezoeken en zijn verhaal vast te leggen. Maar sobat Piet van der Ham genoot, samen met zijn vrouw, nog met volle teugen op de reünie van 27 mei 2017. Op zijn verjaardag in 2018 vertelde mevrouw van der Ham dat haar echtgenoot niet meer thuis woonde. “Hij is opgenomen op een gesloten afdeling. Ik had een ongeluk gehad en daarbij mijn heup gebroken. Dat hij dit niet had kunnen voorkomen en mij niet kon helpen, dat kon Piet kon niet meer verwerken. Ik vind het vreselijk dat ik niet naar de reünie kan komen, maar misschien volgend jaar?”

En dan volgt er een mail met bovenstaand bericht.

Een mail met woorden van troost is de nabestaanden toegestuurd.

Sobat Andries Verweij zet zijn beste beentje voor.

Na meerdere keren tevergeefs geprobeerd te hebben om sobat Andries te feliciteren met zijn verjaardag, kwam Marianne in contact met dochter Wilma. Zij legde uit dat haar vader een amputatie had ondergaan en nu aan het revalideren was om weer zo snel als mogelijk naar huis te kunnen. “Het is een optimist. Hij gaat er voor!” vertelt zij.

Wij bezoeken sobat Andries Verweij 2 augustus 2018 in het ziekenhuis van Nieuwegein. Bij binnenkomst is sobat Andries Verweij blij verrast. Terwijl wij het gesprek starten komt er iemand binnen van de verpleging. “Dag mevrouw,” zegt Joop, “kan ik u helpen?” “Nou ik kom eigenlijk voor meneer hier.” “Wij ook, wij komen hem interviewen.” “oh, waarvoor?” vraagt de dame belangstellend. “Meneer is veteraan en wij komen zijn verhaal opnemen. Weet u dat hij veteraan is?”

"Jazeker, u heeft," terwijl zij zich wendt naar Andries Verweij, "afgelopen zaterdag met veteranen dag heel aandachtig zitten kijken naar de live-uitzending op TV. En u hebt ook nog geschreven of u een anjer kon krijgen. Kijk, daar hangt die op het prikbord. Maar weet u wat meneer Verweij, ik kom later bij u terug." En tegen ons: "U weet dat u hier vrijblijvend koffie en thee mag pakken? Bedien u zelf hoor!" En weg is de dame.

"Het was een hele toestand met u. U bent een spijkerharde voor uzelf. Dat blijkt wel", begint Marianne het gesprek weer. "Eh ja! Het begon allemaal met een heel klein wondje" begint Andries Verweij zijn verhaal. "Hebt u wel eens van jicht gehoord? Daar krijg ik één keer per jaar een aantal weken een aanval van. Dat was bij de dokter bekend. Die schrijft dan weer een paar pilletjes voor. Maar dat hielp niet meer. Het bleef maar doorzeuren. Nog een keer een kuurtje. Geleidelijk aan kwamen er wel meer wondjes bij. Ik dacht dat het wintertenen of winterhakken waren. Maar die kloofjes en wondjes bleven maar dooreterten dus ik dacht er is meer aan hand. Ik kreeg thuiszorg. Die gaat dan met een smeerseltje aan de gang. De ene dag dit smeerseltje en de andere dag dat smeerseltje. Het schoot niets op. Maar het werd steeds erger. Mijn grote teen werd zwart. Het bleek dat mijn aders verstopt zaten. Er kwam geen vers bloed meer bij die wonden om ze weer beter te maken. Op den duur was het niet meer te harden. Slecht slapen. Maar ja je bent maar alleen. Je gaat maar door. Ik dorst op den duur ook niet meer op die voet te gaan staan he. Ik heb het er met dokter over gehad wat er nog aan te doen was. Niets doen en afwachten tot eindelijk er bloedvergiftiging ontstaan zou en dan overlijd je. Uiteindelijk kwam het er op uit dat de beste oplossing was eraf halen! Maar dat komt ook hard aan hoor! Een amputatie dus. Dan geven ze je wel moed door te zeggen straks krijg je dan een prothese en kan je weer van alles doen. En dit is het dan geworden!"

"Het is wel negentig jaar je been geweest", merkt Marianne op.

"Ja, kijk ik bedoel, er is veel op gelopen," zegt Andries Verweij gevat.

"U bent wel optimistisch, zegt Joop.

"Nou ja, kijk, dat houdt me eigenlijk wel op de been!" antwoordt sobat Andries weer gevat..

"Optimistisch blijven. Ik heb gezegd, oke dan die amputatie, maar dan wel zo dat ik er straks weer mee lopen kan. En daar ben ik nu mee bezig. Oefenen met lopen. Het duurt nog wel eventjes voor je hier vrij gelaten wordt, maar ik hoop toch weer terug naar mijn huisje te kunnen. Kijk ik doe al stiekem met dat looprekje oefenen. Dat mag niet, maar ik doe het toch. "U was vroeger zeker ook al een bij de handje," lacht Joop.

"Jazeker en dat komt me nu goed van pas," antwoord sobat Verweij. "Kijk we worden allemaal ouder dus we hoeven ons niet te schamen dat die grijze cellen niet meer zo goed werken."

"Nu we het toch over vroeger hebben," zegt Joop, "waar bent u eigenlijk geboren?"

"Dat is in Opijnen. Dat ligt in de Betuwe. In de buurt van Tiel. We waren met zijn achten thuis. Ik had drie broers en twee zussen," vertelt sobat Verweij vrolijk. "We woonden langs de rivier. Daar waren allemaal steenfabrieken. Mijn vader werkte op de steenfabriek. Wij zijn dus zo een beetje opgegroeid in de vrije natuur. De rivier die was vlakbij. Daar hebben we altijd heel veel plezier gehad. Zwemmen als dat kon en noem maar op. Ja nu is het veel te gevaarlijk met de scheepvaart van tegenwoordig. Toen hadden we vrij spel.

Ik ben in Opijnen naar de lagere school gegaan. De lagere school helemaal afgemaakt. Ja, het laatste jaar.... Thuis waren ze daar niet blij mee, want ik was de oudste van de jongens en ze dachten als die straks van school komt, dan gaat die vast een paar centjes mee verdienen. Maar het was tijdens de bezetting en ik moest nog een jaar naar school om de Duitse les te gaan volgen." "Hoe ging dat?" vraagt Marianne. "Gewoon op de lagere school een extra jaar?"

"Ja, op de lagere school werd de les gegeven. " "Oooh wat vreemd", zegt Marianne verbaasd. "Ja, dat bleek achteraf, de burgermeester die wij hadden die was een NSB-er! Die propaganda voor de Duitse taal die kwam dus van hem vandaan! En dat voor een lagere schoolje op een dorp, dat was heel wat toch. Vandaar ze thuis daar helemaal niet blij mee waren, want het was niet veel wat je verdiende, maar het was er wel mooi bij."

"U was van 1928", merkt Joop op. "Met het uitbreken van de oorlog was u dus 12 jaar en dat was net op het einde van de school. En dan komt er nog ineens jaar bij. Het lijkt wel of je in militaire dienst zit: we houden je nog een jaar langer vast. Nadat u van school kwam, na dat extra jaar, ben u toen nog gaan werken?" "Jazeker." zegt Verweij gevat "Bij de steenfabriek ook?" vraagt Marianne.

"Nee, nee, dat kreeg ik van mijn vader wel mee." zegt sobat Verweij enthousiast. "Daar zit geen toekomst in jongen, in die steenfabrieken. Toen op dat moment draaide het goed, maar de toekomst werd moderner.

Er kwamen al machines die stenen gingen maken wat ze vroeger eerst met de hand moesten doen. Dat werd allemaal al anders."

"En uw vader had dat allemaal al door. Die zag dat al?" vraagt Joop. "Ja." "Handig". "Ja, mijn vader was ook al heel vroeg lid van de vakbond. Het NNV. "

"Socialist dus," denkt Joop hardop.

"Ja, ja zeker wel. Maar ja dat was hele dorp eigenlijk," vertelt sobat Andries. "Die zagen het verschil ook wel tussen arm en rijk en die wilden er toen nog wel uitklauteren. Kijk, toen waren op de steenfabriek nog geen voorzieningen zoals een WC en zo. Dat is van lieverlee, omdat die ook hun mond gingen opendoen, is dat een beetje dus losgekomen."

"Wat ging u doen, toen u dus van school afkwam, " vraagt Joop om het verhaal in volgorde te laten verlopen.

"Nou, toen ben ik bij een plaatselijke schilder eigenlijk af en toe gaan meehelpen, weet je wel.

Ik was schildershulp. Ja, kijk en toen kwam dus die diensttijd en daarna ben ik dus gewoon verder gegaan. Want toen kon je ook een bijscholing krijgen, met een uitkering ook nog, dus dat was ook wel prachtig. Daar heb ik dus mijn vak geleerd en ben daarin verder gegaan."

"U ging bij de schilder werken en dat was in oorlogstijd," somt Joop op.

"Ja, dat was net op de grens. Ik ben bij die schilder gebleven tot in 1948 tot ik opgeroepen werd. Kijk, dan kom je

dus van school en dan komt de koningin bellen met van we hebben we je nodig! Wat ik een mooie tijd gevonden heb hoor, " laat sobat Andries daar gelijk op volgen. "Ik heb er echt van genoten. . "

"U werd opgeroepen als dienstplichtige. U ging als dienstplichtige naar Nederlands Indie," somt Joop weer verder op. "Waar werd u opgeroepen?"

"Amersfoort! Bij het onderdeel de Grenadiers 411 "

"He, daar zat John Kamerling uit Hoogvliet ook bij", zegt Joop blij verrast. "Hij komt ook steeds naar de reünies. Hij is een oud-collega van mij! We hadden het daarnet nog over dat onderdeel, op weg hier naar toe.!"

"Ja, ik heb thuis die lijst met al die namen,"valt Verweij in. "Die heb ik niet hier. Maar zo weet ik het niet of ik hem ken. In Rotterdam zit er nog één van 411 grenadiers en dat is Muller."

"Ja, Kees Muller," herkent Marianne meteen. "En daar heeft u die kaart van gehad die daar op het prikbord hangt, die van Bali. Ik krijg dezelfde kaart!" "Ja kijk," vertelt sobat Andries als hij is uitgelachen, "we trekken ook samen veel op, Kees en ik. Als er ergens een reünie is, dan is Kees er ook altijd. Ook bij jullie in Vught. Alleen de laatste keer zat ik dus met die voet. Ik had me al wel aangemeld en alles.

Ja, daar in Vught was het reuze gezellig ook. Want je raakt het kwijt. Eerst hadden wij van de compagnie ook regelmatig een reünie.

En ik was nog lid van de VOMI. Die organiseerde ook steeds uitstapjes en bijeenkomsten. Daar hebben we veel plezier mee gehad. Wij gingen altijd naar Ede. De commandant van ons had daar goeie connecties. Zodoende kwamen we jaren in Ede. Als je dan het verschil zag tussen we toen we net begonnen, de tafels vol met eten. Maar de laatste keren moest je met je bordje zelf in een rij staan en langs een buffet lopen. "

Marianne gaat meteen in verdediging. "Kijk dat willen wij dus niet. Dat vinden we vreselijk. Jullie op jullie leeftijd nog met een bordje te laten lopen, dat willen we niet. Nee, bij ons worden jullie in de watten gelegd."

"Ja dat was dus een van de leuke dingen wat ik meegemaakt heb bij jullie. Het is daar veel gezelliger zo aan tafel. Iedereen die daar komt is er vol lof over en verbazing hoe jullie dat allemaal voor elkaar krijgen. Daar zitten natuurlijk bergen werk in! Ook dat boekje. Ik heb jullie laatste boekje hier en dat heb ik zo doorgelezen. Het is fantastisch! Maar dan denk ik, waar haal je de tijd vandaan?! En bij u," sobat Andries wijst naar Joop, "is het ook niet van een leien dakje gegaan." "Nee," zegt Joop. "Ik ben er door Marianne bij betrokken. Ik ben NNG-veteraan. Wij organiseerden in Hoogvliet al bijeenkomsten voor veteranen. Daar kwam Marianne een keer met haar vader. Ook Indiëveteraan. En toen dacht ik: Goh, wat een leuke meid! En toen zei ik: Hallo mevrouw en ik hield haar hand heel lang vast."

"Doet nog zeer" lacht sobat Andries gevat! "Echt waar gebeurd zo," zegt Marianne. " En ik dacht: engerd laat mijn hand toch los."

Joop zegt: "zij schrok er een beetje van en dacht : wat moet die vent van mij. Maar zo is het gekomen. En Marianne heeft een drive om zich in te zetten voor de Indiëveteranen. Ze is daar elke dag mee bezig. Elke dag! En ik vind het leuk om haar te helpen. Marianne is er koninklijk voor onderscheiden, omdat ze haar werk zo goed doet."

"Nou, kijk aan zeg", zegt Andries onder de indruk. "Nog van harte gefeliciteerd daarmee! Dus het wordt ook nog ergens op een andere plek gewaardeerd he. Kijk als ik vertel dat ik van zo'n dorpje kom en dan van de één op andere dag moet je in de bus stappen die een paar keer per dag langskomt en je wordt naar Amersfoort gebracht. Dan begint het verhaal! Allemaal nieuw voor mij. Ik bedoel: er kwam water uit de kraan wat ik helemaal niet kende! Je komt in een heel andere wereld. Misschien is dat ook wel mijn geluk geweest . Ik was van vroeger niets gewend, niet allemaal van die luxe. Zijn jullie ook met een troepenschip naar NNG gegaan," vraag sobat Andries meteen achter zijn betoog aan Joop.

"Nee, ik ben met het vliegtuig gegaan," antwoord Joop.

"Wij gingen met het troepenschip 'de Zuiderkruis'. Als je dan in die ruimen kwam en zo, vier hoog de bedden, dan in de momenten dat er een storm was dan moet je niet weten wat daar onderin allemaal gebeurt.

Kots en ach! Zo werden wij vervoerd. Nou dan kwam je boven en dan zou je nog wel willen eten ook. Ja ik heb een tijd gehad toen lustte ik niks. Ik kon er niks in krijgen. Maar ik bedoel, dan krijg je dat daar zo op een plateautje en dat schip gaat van links naar rechts, voor en achter. En op een zeker moment dan ben je je plateautje kwijt. Maar als je even wacht, dan komt er weer een ander plateautje voorbij schuiven. Dat zijn geen fabeltjes hoor, zo ging dat.”

“Er ging wel een hele wereld voor u open!”merkt Joop op. “U vertelde net dat u geen stromend water had thuis. Dus gewoon een waterput. “
“Ja, een waterput. Stroom was er , maar ook geen gas. Alles ging met een petroleumstelletje en zo. Want die gasflessen die waren er toen ook nog niet. “

“Toen kwam u in dienst en kreeg ineens al die luxe. U kreeg een vaste standplaats, u kreeg uw kleding, voedsel, je ging één keer in de week onder de douche in dienst. Maar kreeg u ook een speciale opleiding?”vraagt Joop. “Nou dat kun je niet zeggen, nee. Ja het was gewoon een beetje stormbaantje doen. Af en toe dan ging je dus de hei op. Dan ging je wat oefeningen doen en schieten, maar echte gevechtsoefeningen? Nee! Ik was infanterist. Toen dan die opleiding in Amersfoort was afgelopen en met de bootreis en alles, kregen we opleiding in Indie.

We zijn aangekomen in Semarang. Een gedeelte van de jongens, van andere onderdelen die ook aan boord waren, die gingen in Batavia er af. Wij moesten door naar Semarang.

Maar de Zuiderkruis kon ook niet aan de kade komen. Dus we moesten met zo’n laddertje van het schip er af en dan met landingsvoertuigen naar de kade. Maar het laatste stuk moest je toch wel weer door het water. Die landingsboten konden niet strak langs de kade afmeren. Dat was dus ook al een heel mooie ervaring. Toen zijn we naar Djatingaleh gegaan, een heel bekende opvangplek toentertijd voor militairen. Van Djatingaleh uit, daar zijn we een week of wat geweest, zijn we eigenlijk al naar die buitenposten gegaan. Net als je hier op de placemat al die post hebt gezet, die hebben we als het ware allemaal opgevolgd. Nou en zo kwamen we dus in Ambarawa, daar heb ik die opleiding gehad. Dat was van een majoor, geloof ik dat die was, nou die was keihard.

Als je moedwillig verzuimde om bepaalde dingen mee te doen, dan kon je er op rekenen, dan moest je 's avonds op rapport komen. Dan kreeg je strafregels. Dan moest je strafregels schrijven," lacht sobat Andries. "De discipline moest erin komen! Kijk Ambarawa, het kampement lag hoger. Daarnaast had je dat ravijn. Dat was wel goed uitgezocht hoor. Dan kreeg je van die oefeningen dan moest je van het diepste punt weer in looppas naar boven toe. Met je bepakking. En dan stond die majoor te schreeuwen: DOORZETTEN! Je bent dan bekaf, want je moet door de alang alang baggeren, maar uiteindelijk kan je nog wel lachen. Er zit altijd wel ergens een beetje humor.

Eén ding dat vergeet ik ook nooit, ik was toch al niet zo vast in mijn geloof, maar toen ben ik het helemaal kwijt geraakt, toen moesten wij op actie en dat was 's ochtends al vroeg. Bepaalde jongens zaten dan de rozenkrans te bidden voor dat ze op stap gingen. Toen wij op stap gingen, het was donker, en hoever we gelopen hadden weet ik niet meer, maar we liepen in een hinderlaag. Ook één van die jongens die dan die rozenkrans had zitten bidden, die sneuvelde. Tja." Het is even stil. Maar dan vervolgt sobat Andries zijn verhaal. "Ja dan heb je ook weer die humor, niet blijven liggen hoor, opstaan en doorgaan. Hadden ze nog niet in de gaten dat hij gesneuveld was. Kijk dat soort dingen, dat ga je nu terugdraaien en zit je er om te lachen. Maar ja het was donker en het was maar een kort heftig vuur wat je kreeg en dan gebeurt dat dan. Nee, ik heb daar geen trauma's van overgehouden. Ik ken jongens uit mijn omgeving die dat wel hebben. En nog! Want juist nu komt het eigenlijk pas te voorschijn. Pas stond er nog een oproep in de Checkpoint van een dochter van een oud-militair van ons onderdeel. Zij vroeg of er nog mensen waren die haar vader gekend hadden. Ik heb daar schriftelijk op gereageerd en uitgelegd, want hij was ook gewond geraakt tijdens een patrouille, waar ik toevallig ook bij was. Ik heb ook nog een dagboek bijgehouden en daar had ik het voorval ook in beschreven. Hij is bij ons afgevoerd en is niet meer teruggekomen. Hij ging naar het hospitaal en daarna terug naar Nederland. Maar als ik dan van haar hoorde wat ze thuis hadden meegemaakt, hoe erg het was met hem. Ze mochten geen herrie maken. Hij was soms dagen zoek. Dan denk ik: hij heeft het ook allemaal niet kunnen verwerken. En hij had er ook nog dit bij: hij werkte bij de LTD (leger technische dienst). Vlak voor de tweede politionele actie moesten alle onderdelen weer aangevuld worden. Bij de LTD hadden ze niet genoeg materiaal, daar vertelde men: wij kunnen wel een paar mensen bij een of andere compagnie onderbrengen. Dat was eigenlijk een vernedering voor hem. Dat hij gewoon infanterist werd en dat hij voorheen monteur was. Achteraf heeft hij dat nooit goed kunnen verwerken. Toen kreeg die er ook nog bij dat die gewond raakte. Ja. Ik heb later nog gebeld naar het veteraneninstituut, hij was al gestorven, of hem postuum alsnog de gewondendraagsinsigne kon worden uitgereikt. Dat kon toen nog niet. Nu is alles stukken beter geregeld bij het VI.

Er zijn zoveel mogelijkheden waar je nu terecht kunt . Alleen nog niet voor het schrijven van een brief naar het CBR voor de verlenging van mijn rijbewijs. Omdat ik nu met, of eigenlijk dus zonder dat heen zit, moet ik dat opnieuw aanvragen. Dat CBR, dat is een molen dat krijg je niet aan de gang! Is de wachttijd een maand als je voorrang vraag, dan duurt het twee maanden!"

"Ik kom even terug op wat u daarnet vertelde," breekt Joop in. "U hebt een dagboek bijgehouden. Hebt u dat bijgehouden van het begin tot het einde van uw diensttijd?"

"Nee, tot het einde niet. Want dat is dan weer het vreemde er van, je komt in een periode terecht die wij meegemaakt hebben waarvan je denkt, komen we hier nog uit. Er zat totaal geen vooruitzicht meer in. Het was elke dag het zelfde. Ik bedoel je lag op je bed en je werd er een uur later al weer uitgehaald en hup je moest weer op stap. Nou weet ik niet of wij dat alleen waren, maar we hebben toch altijd wel heel beroerde omgevingen gehad. Je kon nooit eens even vrij de kampong in wandelen . Altijd moest je zorgen dat je iets bij je had en altijd op je hoede zijn. Rondkijken. ".

"U heeft alleen de tweede politionele actie meegemaakt," vraagt Joop. "Ja dat klopt," antwoordt Andries. "Een compagnie van ons is ingezet in Djokja. Toen zijn wij ook overgeplaatst vlakbij vliegveld Semarang. We zouden dan stand by moeten zijn als het niet gelukt was. Dan hadden wij daar ook naar toe ontmoeten."

"Was dat vliegveld Kalibanteng?"vraagt Marianne. "Ja, dat! Kijk niet dat wij zo bijzonder waren maar je had er al een aantal tropenjaren op zitten. Je had een beetje ervaring. Dat speelde dan ook weer mee. Als het er op aan komt, dan ben je wel allemaal gelijk hoor. We hadden best wel angst hoor. Eerlijk zeggen. Met zo'n beschieting heb ik ook meegemaakt, dat je zegt: verdorie nou doe ik het in mijn broek! Gewoon eerlijk gezegd. Je kunt je dat niet voorstellen, misschien is dat bij de NNG-gangers iets minder, maar het zal bij jullie ook wel close geweest zijn," richt Andries zich tot Joop.

" Er is een spannende tijd geweest. Van mijn compagnie zijn twee jongens gesneuveld."antwoord Joop. "Maar bij jullie was het veel provisorischer. Slecht materiaal, slechte bevoorradings."

"Nou, ja als je dan hoorde hoeveel auto's er dan stilstonden.

Vandaar dat ze bij de LTD toen zeiden we kunnen er wel een paar missen, ja want er waren geen onderdelen. Ze moesten van de ene auto iets afslopen om een andere weer aan de gang te krijgen. Nederland kwam net uit de oorlog, dus er was nog niet veel voorradig."

"Hoe hebt u het ervarende gehele diensttijd?" Vraagt Joop weer door.

"Ja eh, prettig eigenlijk. Misschien lag het ook wel aan de jongens met wie je daar om ging. Dat weet ik niet. Maar het was ook altijd leuk. Het was de kameraadschap. Dat merkte je dan later ook, want toen we dan de eerste keer de reunie hadden, dan ga je je afvragen wie was hij en wie was hij ook al weer? Maar dat viel meteen weg toen je elkaar weer zag! Mijn vrouw zei wel eens ik hoor jullie een taal gebruiken die waarvan een ander denkt, hoe kan je dat nou tegen hem zeggen. Maar dat was gewoon. Zo gingen we met elkaar om. Het raakte mekaar niet, of het raakte mekaar wel en dan was het humor."

"Voordat u vertrok naar Nederlands Indie, had u toen al verkering?" Joop blijft het verhaal maar compleet willen hebben.

"Nee, ik had nog geen verkering." "Waren er te weinig meisjes in het dorp?"

"Nou, mijn keus die was er niet bij" antwoordt sobat Andries gevat. "Ik heb er geen één een hand gegeven", en knipoogt naar Joop.

"Hoe lang bent u in Indie geweest?" "Nou, dat is dan zowat tweeënhalfjaar." "Toen ging u weer terug met de boot." "Ja met een Amerikaanse boot, de general Greely. Die ging meteen door naar Rotterdam." "Prachtige stad," zegt Joop, "ik ben er geboren." "Ik ook," zegt Marianne en sobat Andries zegt: "En ik heb er gewerkt."

"Toen u weer terug was in Nederland, wat gebeurde er toen?"

"Ja, dan is het natuurlijk een vreemde wereld. Kijk dat was dan weer die kleine gemeenschap, die boel was versierd. Het was gewoon een feestje. Het was de gewoonte ook zo, iedereen kwam even langs. Het bier raakte ook op, maar dat was geen punt. Ze kwamen toch langs. Konden ze zeggen dat heb ik toch meegemaakt. Maar daarna, ben je weer gewoon ingeschakeld in het normale leven. Ik kan me nog herinneren van die ouwe schilder daar, die stond een paar dagen later al bij me aan de deur en die zegt: "ik zit nog met een klusje. Kun je me effe helpen. Er werd helemaal niet over gesproken van wat hebben jullie daar gedaan? Hoe ging het daar? Dat soort dingen wordt nu pas allemaal opgerakeld. Nu hoor ik verhalen van jongens die thuis kwamen en werden uitgescholden voor moordenaar en alles."

"Dat klopt, zegt Marianne, "dat was o.a. in Amsterdam. Dat waren de communisten die ze opstonden te wachten bij aankomst in de haven."

"Ja, maar die mensen wisten niet beter. Er was geen televisie, ze hadden alleen maar de krant en de radio. De terugkerende jongens bemoeiden zich er verder niet meer mee. Die waren al blij dat ze al weer aan het werk konden. En zo rolde ik er ook in. Je pakte je werk gewoon weer op. Je kreeg geen commentaar. Dat was het fijne van zo'n kleine gemeenschap.

Via het arbeidsbureau kwam toen de mogelijkheid om het vak schilder te leren. In Den Bosch kreeg ik die opleiding."

"Hebt u nooit gedacht ik word beroeps?" Vraagt Joop. "Nou die gedachte speelde in Indie. We hadden een groepje van drie of vier. Je kon je eigen toen ook melden voor Korea. Er werden al formulieren rondgedeeld. Ja en dan zit je zo samen te praten van wat zullen wij straks in Nederland vinden? We kunnen toch tekenen voor Korea. Dan gaan we nog een poosje naar Korea? Juist omdat je toch al een beetje in dat leven zat. Uiteindelijk, met berichten van thuis, daar is van alles aan de hand, daar moet je helemaal niet zijn. 't is daar ook nog eens koud. Toen is dat Korea overgegaan. Dus op de boot naar Nederland en je leven oppakken."

"Toen bent u ongetwijfeld dat meisje een keertje tegengekomen waarvan u zei: Dat is een mooi schildersstuk! "roept Marianne enthousiast." "Ja," lacht sobat Andries, "Ja, daar hoefde ik niks meer aan te doen! 't Was al afgewerkt. Dat heeft toch nog een paar jaar geduurd hoor. Je hebt je maten, dus je gaat met je maten uit en dat soort dingen allemaal meer. En dan ineens klikt het! Dat is dan vreemd. Daar moet je oog voor hebben. We zijn ook nooit meer van mekaar geweest. Uiteindelijk ga je trouwen, we zijn bij pa en moe ingetrokken. Toen kwam dan de mogelijkheid om een eigen huis te betrekken maar dan moest ik naar een ander schildersbedrijf. In Leerdam. Zodoende ben ik dus ook in Leerdam terecht gekomen en ben ik blijven hangen. Dat kwam ook omdat daar werd gebouwd en kreeg je een woning. Mijn baas die had het goed met de burgemeester , dus daar heb je het al, het was snel geregeld. Vriendjes onder elkaar. We kregen een nieuwe woning. Met stromend water en een douche erin. Gas. Dat was een luxe voor ons. Bij mijn vrouw thuis hadden ze dat ook niet.

Ze kwam uit een zelfde gezin, haar vader werkte ook op de steenfabriek."

"Hoe ontmoette u uw vrouw dan? " Joop wil alles op een rijtje hebben, daar mag de ontmoeting dus niet bij ontbreken. "Toen was het de gewoonte je had een bepaald stuk in het dorp daar ging iedereen dan naar toe.." "Een vrijerspaadje dus?" stelt Marianne vast. "Ja, alleen dit was op de dijk dan. Dan zei ik tegen m'n maat, we gaan vanavond op het dijkje kijken. Zo ging dat in meerdere plaatsjes. Zo is dat gekomen. Je raakt aan de praat en samen oplopen naar huis. En dan is het van : zie ik je morgen nog? Nou dat was het geval! En de volgende keer weer en voor je het weet kan je niet meer zonder elkaar! We hebben vijf jaar verkering gehad. We trouwden in '57 of '58. Zo iets was het. We kregen twee kinderen. Twee dochters. De ene, Wilma, woont hier niet zo ver vandaan in Beest. De andere, Olga, die woont en werkt in Groningen, nou ja, Haren. Er zijn twee kleinkinderen. Achterkleinkinderen ook. Eéntje. Ik ben nu ruim twee jaar alleen. We waren bijna zestig jaar getrouwd. Moeilijk.

Dan mis je mekaar wel hoor. Ook nu zo hier. Dat gemis van elkaar. Ik heb een heel fantastische buurvrouw, die als het nodig is helpt. Die houdt ook een oogje in het zeil."

"U bent een paar keer een dagje terug naar huis geweest zei Wilma mij" zegt Marianne. "Ja, prettig maar ook vreemd. Nu ga ik twijfelen, van kan ik dat wel redden alleen met die prothese straks. Er komt wel een traplift. Die is in bestelling. Kan ik het wel allemaal?

Want zodra ik dat ding af doe....."

"Dan wordt het hinkelpinkle" vult Marianne aan. "Dan heb ik maar één been. Daar zit je dan weer mee."

"Ik ga toch weer even terug," zegt Joop, "u ging in Den Bosch naar schilderles. Hoe zat dat in elkaar? Hoe was dat geregeld dan?"

"Dat ging via het arbeidsbureau. Van het arbeidsbureau kreeg je je uitkering. Dat was opgezet voor de militairen. Rijkswerkplaats noemden ze dat. Die opleiding duurde ongeveer een half jaar. Je ging niet de praktijk in, je deed het allemaal binnen. Er was daar van alles opgesteld, kozijnen en zo en daar moest jij je kunnen op tonen. Ik hoefde niet meer zelf de verf maken. Dat was niet meer. Ik kreeg na afronding van de opleiding een certificaat.

Ergens ligt die nog in een map. Ik heb hem nooit ingelijst," zegt Andries lachend.

"Dan krijg je de volgende stap, dan moet je werk zoeken. Dat had ik al vrij snel gevonden. Je gaat gewoon op stap. Er waren niet zoveel schildersbedrijven in de buurt. Je gaat daar langs en je gaat praten van is er werk voor mij. Dan wordt er gevraagd wat is jou achtergrond, waar kom je vandaan? Toen heb ik ene keer te horen gekregen van nou ja je hebt er een paar jaar militaire diensttijd er op zitten, dan zal er niet zoveel kennis meer over zijn. Dus die vrouwen die gok niet wagen. Ik vertelde dan wel dat ik die opleiding daar had gehad. Weet je wat het was, de oude schilders die hadden nog de schildersschool in Utrecht in gedachten. Daar werd je opgeleid voor meester-schilder.

En de ander dat was schildersgezel. Daar claimden die ouderen dan aan. Sommige dan, niet allemaal. Maar bij het volgende bedrijf waar ik bij binnenstapte, daar liep ook de zoon mee in het bedrijf en die was op de schildersschool in Utrecht geweest. Die kende het verschil wel een beetje. Daar was de zaak gauw beklonken. Ik ben tot mijn pensioen schilder gebleven. Niet al die tijd bij hetzelfde bedrijf. Ik heb verschillende bedrijven gehad. De ene ging failliet, de andere stopte er mee. Zo rol je van lieverlee van de één in de andere. Ik ben dus jarenlang schilder geweest en dan krijg je dus ook ervaring. Je komt overal en nergens terecht. Ik heb ook heel lang in Utrecht gewerkt. Dat bedrijf had connecties met de gemeente Utrecht en met de rijksgebouwendienst. Dat waren belangrijke klanten voor hun. We hebben toentertijd ook in Soesterberg op het vliegveld gewerkt. Daar zaten die Amerikanen. De baas had veel connecties en een groot bedrijf want er liep wel 60 man personeel. "

"Eh," onderbreekt Joop, "ik wil toch even terugkomen op ons, wij hebben nog een schutting die geschilderd moet worden! Ha Ha. Bent u toen 65 was met pensioen gegaan?"

"Nee ik ben van te voren afgekeurd. Ik kreeg een tennisarm. Je zit soms in een werk wat soms eentonig is. Je doet steeds dezelfde handelingen en toen is dat geleidelijk aan ontstaan. Zo'n tennisarm raak je ook niet zo één twee drie kwijt. Dat is een poosje sukkelen en dan ga je weer aan de gang. Uiteindelijk werd het dus niks. Toen ging het allemaal iets makkelijker hoor dan nu. Tja, ik kwam dan bij die keuringsarts en die zei, wat wil je, je komt niet meer aan de slag voor honderd procent. Je kunt nog voor 80 procent van je loon de wao in.

Dus 65 jaar heb ik niet gehaald. Ik was toen 57 -58 jaar. Kijk en dat is dan weer het verleidelijke, die arm was al snel weer vergeten en dan " "Kon je nog lekker wat bijklussen", voelt Marianne meteen aan! "Juist, die kant wilde ik op," wijst Andries en lacht hartelijk.. "Ja zo ging dat ook. Dan kwam er iemand bij je voor een klein klusje. In het begin dan heb je toch een beetje schroom. Maar je wordt daar vrijer in. Dus het werden ook grotere klussen."

"We zullen het niet doorgeven hoor," zegt Marianne.

"Wat is u het meeste bij gebleven van Indie?" vraagt Marianne om ook het verhaal compleet te krijgen. "Wat is het meest mooie, fijne, en het minst mooie? Eerst maar het mooiste. "

"Het mooiste, ja dan kom ik toch weer terug op het samenzijn met de groep. De kameraadschap. Dat is eigenlijk het mooiste ervan. Kijk wij hebben ook altijd Roermond bezocht van het begin af aan al. Daar kom je dat ook weer tegen. Dat begin al in de trein als ze zien dat je op weg bent naar Roermond, dan komt het gesprek al op gang. En dat gaat heel makkelijk. Net zoals je over het weer begint. Waar heb je gezeten, waar heb je opleiding gehad. Bij welk onderdeel zat je? En dat heb ik toen ook bij jullie in Vught ervaren. Dan is er ook geen verschil. Want dat veteranencafé wat we hier nu hebben, daar zitten nog 3 of vier Indieveteranen. De rest is NNG. Dat ga je nu krijgen."

"Met al het respect, zegt Marianne, de Indiëgangsters zijn toch een uitstervend ras.

"Toch kunnen we samen een heel eind op weg met onze ervaringen of dat het nou NNG is of Indie. Met de jongere veteranen loopt het nog een beetje stroef. Zij staan nog in het militaire leven. Wij zijn der uit. Je blijft wel vergelijkingen houden. Hoe wij ons destijds moesten redden en hoe zij, de jonge veteranen het doen. Wij moesten bij wijze van spreken een verbandje van een laken afscheuren. Destijds kreeg ik nog een blaadje van de Landmacht. Daar stond dan in als ze weer nieuwe wapens of uniformen kregen. Maar als ik dan zie met wat voor bepakking ze nu lopen, dan denk ik potverdorie, je kunt toch niks meer in loopspas doen. Wij waren dus op Amersfoort bij de mariniers en daar werd ook een demonstratie gegeven. Je kon ook meerijden met zo'n rupsvoertuig met aanhanger. Nou dat wilde ik ook wel eens meemaken.

En hij zocht echt niet de gladde weg op. Ik dacht daar komt je doodziek uit als je het veld in moet. Dat schommelt links en rechts. De carriers van destijds die bonkte er op los. Die schommelde niet zo hoor. Potverdorie!"

"Dan toch de vraag nog een keer wat heeft het meest indruk op u gemaakt, wat vond u het meest heftig."

"Tja, al die patrouilles die zijn wel heftig. Als je dan een grote actie moest gaan doen, die voorbereiding, en dat kon je wel zien, want dan kwamen er andere onderdelen bij. Dat zou toch de meeste indruk op mij gemaakt moeten hebben. Toen dacht ik wel verdorie nou is er toch wel echt iets aan de hand. Net als ik in het begin al zei, je heb het allemaal tot je genomen, misschien niet allemaal opgeslagen, maar ervaren zoals het is. Dat is ook altijd één ding dat altijd blijf hangen: er komt een legerwagen aan met militairen erop en dat beeld dat ken je, iedereen springt er af en die ene jongen die blijft met zijn ring aan een haak hangen. Stroopte heel het vel er af. Maar daar word je dan ook niet warm of koud van want dan sta je te kijken van wat is er nou nog van overgebleven. Zo verhardde je eigenlijk ook wel weer.

Net als met die jongen die daar lag en we zeggen "He opstaan, we moeten nog verder". En dat soort dingen kun je aan burgers niet bekend maken. Je moet er geweest zijn. Zo ging dat, zo werkte het.

Ik heb een zwager die bij mij steeds probeert uit te peuren van wat we hebben gedaan. Hij zegt dan: Jullie hebben toch zeker wel meer gedaan daar dan alleen maar rondlopen?" "je kan niet oordelen vanuit een vredessituatie over oorlog. Als je het niet meegemaakt hebt wat oorlog is dan kan je eigenlijk niet oordelen. Er gelden andere regels en wetten dan in de burgermaatschappij."

"Oorlog is waanzin en daar gebeuren dingen die normaal in het burgerleven nooit zullen gebeuren." pleit Marianne. "Dan is het vandaag de dag weer zo dat er advocaten en dergelijken die de boel weer oprakelen. Maar gelukkig zijn er dan ook weer mensen, net zoals jij uitlegt, probeer het eens te plaatsen in die tijd!

Afgelopen reünie hebben we weer twee generaals er bij gehad. Die hebben een toespraak gehouden, generaal Marcel van den Broek, zoon van een veteraan, en generaal Leen Noordzij." " De voorzitter van de VOMI," vult sobat Andries gelijk aan. "Beiden zitten ook in dat gebeuren met die advocaat Zegsveld, die tegen het optreden van de Nederlandse militairen in Nederlands Indie is.

"Maar ik kom terug," zegt Joop, " voor ik het vergeet, op dat dagboek wat u heeft bijgehouden. Daar ben u op een gegeven moment mee gestopt. Wat hebt u met dat dagboek gedaan?" " "ja dat is er nog."

"Wat gebeurt er met uw attributen als u er niet meer bent?" vraagt Joop. "Nou zoals het er nu uitziet, mijn dochter die nu in het noorden zit, nou die gooit er niets van weg. En mijn kleinzoon raakt steeds meer betrokken bij de voorgeschiedenis van alles. Die is er veel meer in geïnteresseerd vanwege zijn opleiding, Meester in de rechten.

Hij is ook al verschillende keren, indien mogelijk bij die landmachtdagen en zo mee geweest. Dus die heeft er wel belangstelling voor." "Als ik het zo begrijp dan komt u de volgende reunie samen met uw kleinzoon!" merkt Joop op. "Dat zou best kunnen gebeuren," beaamt sobat Andries.

"Dan neemt u uw dochter ook mee, want dat mag bij ons."

"Dat was de bedoeling eigenlijk ook, maar ja door dit heen is alles even anders gelopen. "

"Ik begrijp dat u dit jaar ook graag naar Roermond wilt gaan, maar dan kunt u nog niet zo goed lopen. Wat ik alvast voor u hebt gedaan is een doorlaatbewijs voor u aangevraagd. Als Wilma u met de auto daarheen zou brengen dan kan zij de auto vlak bij het veld parkeren waar de plechtigheid plaats vindt. Ik hoop u straks in Roermond tegen te komen samen met Wilma."

"Meneer Verweij, eet u zo mee of blijft u op de kamer?" Daar is een andere dame die de kamer oploopt. "En de fysiotherapeut wil straks ook even naar de stomp kijken."

Terug naar het heden en de dagelijkse gang van zaken. Ook voor ons. We nemen hartelijk afscheid van de gezellige prater sobat Andries en moedigen hem aan om vooral het beste beentje voor te zetten! Hij kan er smakelijk om lachen.

~~~~~

Andries Verweij, 411 Grenadiers,

Lieve zorgzame vader, trotse, altijd belangstellende opa en overgrootvader
29 november 1928 - 27 april 2019

*Herinner mij,
Maar niet in sombere dagen.
Herinner mij, in stralende zon,
Hoe ik was, toen ik alles nog kon.*

*De familie is verdrietig maar vooral dankbaar dat zij zo lang van zijn wijsheden, humor
en vele mooie verhalen hebben mogen genieten.*

De afscheidsplechtigheid vond plaats op zaterdag 4 mei 2019 in het crematorium Noorderveld te Nieuwegein. Wij, Joop en Marianne, waren bij dit afscheid aanwezig. Maar ook vriend en maatje Cees Muller met diens schoonzoon Tom en dochter Jacqueline. Een afvaardiging, van de veteranengroep Nieuwegein met sobat Meijer, was eveneens aanwezig. Ook bij dit laatste afscheid van een sobat werd het gewaardeerd dat Joop een toespraak zou houden en een gedicht voordroeg. Zoals gebruikelijk eindigde Joop zijn bijdrage aan dit afscheid weer met een militaire eregroet bij de kist.

Na de plechtigheid was er in de koffiekamer gelegenheid om de familie te condoleren. Hoewel een afscheid altijd verdriet met zich meebrengt, is er in de koffiekamer altijd ruimte om herinneringen op te halen en met elkaar in gesprek te komen. Samen met sobat Cees, Tom en Jacqueline kwamen wij in gesprek met enkele veteranendochters die maar graag meer wilden weten over Nederlands Indië en de militaire achtergronden van hun inmiddels overleden vaders.

Bij het afscheid nemen van de familie bedankte dochter Olga ons nog eens hartelijk voor onze aanwezigheid en overhandigde meteen een enveloppe met donatie. "Voor de gemaakte onkosten. Ik hoor wel of het de kosten dekt." Dat iemand op zo'n dag daar aan denkt!

"Dag Marianne en Joop, Allereerst wil ik jullie nogmaals bedanken voor jullie aanwezigheid op de uitvaart van mijn vader (sobat A. Verweij) en voor de mooie en waardige toespraak die Joop heeft gehouden. Ik zou mijn mailadres nog aan jullie doorgeven, zodat jullie het opgenomen gesprek met mijn vader een keer naar mij toe kunnen sturen. Ik zou dit namelijk graag willen bewaren. Alvast bedankt en voor jullie veel sterkte en het allerbeste gewenst. Vriendelijke groet, Olga Nuver-Verweij"

Corr.adres: Harstkampen 16, 9753 ET Haren

Dodenherdenking 4 mei 2019 Amsterdam.

"Hallo Marianne en Joop. Een leuk nieuwtje! Ik werd benaderd door Frank Marcus of het mogelijk zou zijn dat pap en mam (Elly en Menno v.d. Wetering red) op 4 mei de kranslegging op de dam willen en kunnen doen met behulp van ons.

De krans voor alle burgers die tijdens of direct na de Tweede Wereldoorlog zijn omgebracht of omgekomen in Azië wordt als vierde krans in het eerste gedeelte van de kranslegging gelegd. De krans wordt fysiek opgehangen door de tweede/ derde generatie, maar het eerbetoon en respect gebeurt natuurlijk samen.

Pap en mam vinden het een hele eer dat ze hiervoor gevraagd zijn. Pap zei meteen tegen mam "El, ze zijn ons toch nog niet vergeten ze denken nog aan ons". Finn, de achterkleindochter, dus de 4e generatie laten we het woordje doen, wat ze gaan filmen. Patrice, onze dochter, en Finn en ik begeleiden pap en mam op de dam.

Op 24 maart moeten we naar Amsterdam. Daar gaan ze o.a. de filmopnames maken voor 4 mei en op 17 april moeten we naar Soesterberg daar gaan we oefenen. Daar hebben ze de dam nagebouwd.

Gisteren heb ik al alle gevraagde gegevens gemaild o.a. ook fotootjes en een achtergrondverhaal van pap en mam wilden ze ook hebben. Ik heb jou verhaal opgestuurd wat in het boekje van december 2018 stond kunnen ze zelf iets samenstellen en dat was prima.

Op donderdag 2 mei is pap gevallen met zijn scootmobiel. Blauwe arm en pijnlijke ribben maar wilde toch naar Amsterdam. Daarom hing hij ook zo scheef in zijn rolstoel van de pijn.

De Kranslegging op de Dam was geweldig voor ons allemaal onvergetelijk. (Ga naar: <https://youtu.be/d0xfe3cxTRO> voor fragment van de kranslegging.) Na de Kranslegging hebben pap en mam en Finn nog een persoonlijk gesprek gehad met de koning en koningin." Groetjes, Marianne Senders - van de Wetering

Barend Gerardus van Mierlo, 5RS, telegrafist.

Vader, schoonvader, opa en opi

7 januari 1927 - 5 mei 2019

Wát heeft hij er lang naar uitgekeken om eindelijk zijn hemelse vader te mogen ontmoeten.....

Barend van Mierlo overleed op Bevrijdingsdag.

Wij bezochten Barend van Mierlo meerdere keren thuis in Krimpen aan den IJssel. Zijn verhaal leest u in de SepatoeRoesak van april/mei 2015. Sobat Barend was een uitermate gelovig persoon en leefde daar ook zijn leven naar. Er was gelegenheid tot condoleren en afscheid te nemen op vrijdag 10 mei 2019 in de "De Rank" te Krimpen aan den IJssel waarna de afscheidsdienst plaats vond.

Aansluitend was de begrafenis op de begraafplaats Waalhoven eveneens in Krimpen aan den IJssel. Het was een drukbezocht afscheid. Eén die volop in teken van de sterke geloofsovertuiging van sobat Barend stond.

Wij waren aanwezig bij het laatste afscheid van sobat Barend.

We ontmoetten ook weer de vaste begeleider van sobat Barend, Marco Jacobs. Hij vertelde het erg jammer te vinden dat sobat Barend is overleden en hij nu op zoek is naar een andere veteraan die hij zou kunnen begeleiden naar evenementen. We houden met Marco contact.

Corr.adres: Ingrid en Adrie Vrijhof, Orchidee 48, 2925 XE Krimpen aan den IJssel

E E N   T E R U G B L I K
O P   D E
R E I S   N A A R   I N D O N E S I E

van 24 mei 1996 t/m 6 juni 1996

Het is inmiddels ongeveer drie maanden geleden dat de beelden van West- en Centraal Java op mijn netvlies werden vastgelegd. Na alles rustig te hebben laten bezinken en één en ander inmiddels is vastgelegd in een verslag en een fotoboek rest nog de overpeinzing van het geheel.

De reis heb ik intenser beleefd dan de veel langere periode welke ik als militair er heb vertoefd. Dat is voor mij een wat vreemde gewaarwording. Als militair werd je toch teveel in beslag genomen door het militaire gedoe.

Je aanwezigheid in een zo'n mooi land was per definitie gericht op het doel waarvoor je was gekomen.

Ik kan echter niet verklaren waarom ik er destijds zo weinig van genoten heb. Hoogstwaarschijnlijk speelde de leeftijd een grote rol daarbij. Ook de beperkte bewegingsvrijheid zal daar ongetwijfeld aan toe hebben bijgedragen.

Hoewel niet valt te ontkennen dat het leefniveau van de bevolking aanzienlijk is verbeterd is de geleide economie en het daarbij behorende strakke regiem voor mij duidelijk waarneembaar.

Ik geloof overigens dat westerse systemen in Indonesië nu ten dode zouden zijn opgeschreven.

De bevolking zou met een westerse democratie niet overweg kunnen.

Hieraan liggen een aantal factoren ten grondslag te weten:

- de benodigde hoeveelheid adequate kennis is in onvoldoende mate aanwezig;
- het investeringsklimaat is mijns inziens niet prettig en
- de onmetelijke oppervlakte van het land speelt de regering parten.

Daarbij speelt de enorme honger naar macht bij de leiders ook een voorname rol. Ik ben er overigens van overtuigd dat binnen afzienbare tijd het huidige regiem aan kracht zal moeten inboeten en plaats zal moeten maken voor een wat democratischer systeem.

De sfeer die er nu heerst heeft voor mij iets benauwends. De beperkingen in leven en werken zouden bijvoorbeeld voor mij een belangrijke reden zijn om van een langdurig verblijf in Indonesië af te zien hoewel ik daar als “God in Frankrijk” zou kunnen leven, althans materieel gezien.

Mijn indrukken worden grotendeels bevestigd door oudere Indonesiërs. Die zijn niet onverdeeld gelukkig met de huidige gang van zaken.

Samenvattend kun je spreken van een “schijndemocratie” die zich op de been kan houden zolang het leger erin gelooft.

Niettegenstaande dit toch wat sombere relaas van ‘s-Lands bestaan heb ik met volle teugen genoten van de absolute schoonheid van met name West- en Centraal Java.

Ook door de Indonesische reiswereld worden de hoogvlakten van Centraal Java aangemerkt als de mooiste gebieden van Java en daaraan valt mijns inziens niets af te dingen.

De natuurlijke rijkdommen van het land zijn, zoals bekend, gigantisch. Het gevaar is echter niet denkbeeldig dat ze in een snel tempo zullen worden opgeofferd aan de totale ontwikkeling van Indonesië.

Hopelijk zal in de toekomst niet behoeven te worden vastgesteld dat men het doel, vanwege het gewin, ruimschoots is voorbij gestreefd. Dat zou het land voor de eigen bevolking en de bezoekers een stuk minder aantrekkelijk maken met alle gevolgen van dien.

De lezer van dit stukje zal nu wellicht denken dat een bezoek aan Indonesië niet de moeite waard is. Niets is echter minder waar. Het is werkelijk verrukkelijk om er als toerist te kunnen vertoeven. Maar om je ogen te sluiten voor de werkelijkheid gaat mij toch iets te ver.

Ik hoop het land nog eens te bezoeken voordat ik moe en der dagen zat ben. Lukt dat niet meer dan kan ik in ieder geval terugzien op een heerlijke periode.

A. van der Wildt

4-6RI

Overleden 8 sept.2018

Rijswijk, 27 september 1996.

Cornelis Stefanus Joseph van 't Schip, Stef, 2-6RI, kpl 2° cie.

Lieve zorgzame vader en opa
Drager van het verzetsherdenking Kruis,
Drager van het ereteken voor Orde en Vrede met drie sterren
Drager van het Mobilisatie-oorlogskruis
20 maart 1924 – 14 mei 2019

“De oorlog is pas over als ik er niet meer ben”

De plechtige Eucharistieviering werd gehouden op 21 mei in de Sint-Lucaskerk in Amsterdam. De afscheidsplechtigheid vond plaats in de aula van begraafplaats Zorgvlied in Amsterdam. Daarna was er een samenzijn in 't paviljoen van Zorgvlied.

Wij bezochten op verzoek van dochter Hanneke sobat Stef op 28 maart 2016. Sobat Stef van 't Schip heeft last van het verleden. Hij wil daar graag over praten en hulp krijgen. En praten dat kon sobat Stef van 't Schip. Eerst nog vrolijk lachend en met een grapje, maar daar kijken we snel doorheen. Hoewel hij een opgeruimd en vriendelijk karakter had, merkten we al snel dat hij een fiks pakket aan ballast met zich meedraagt. Marianne regelde de volgende dag meteen hulp via het veteraneninstituut.

Het verhaal van Stef van 't Schip heeft diepe indruk op ons gemaakt. Zijn verhaal halen we regelmatig aan om uit te leggen hoe jong de veteranen destijds waren en met welke vreselijke gebeurtenissen zij werden geconfronteerd. Zo erg, dat zij op de zeer hoge leeftijd nog steeds trauma's daarvan hebben. Mooi dat het veteraneninstituut voor deze veteranen zo veel kan betekenen.

U leest het verhaal van Stef van 't Schip in de sepatoe roesak april/mei 2016 of online bij bezoeken aan sobats 2016.

Wij sluiten ons aan bij de familie en belangstellenden als de stoet de statige laan van de begraafplaats komt oprijden. Even daarvoor hebben wij binnen het banner al opgesteld en buiten een deel van de begraafplaats bekeken. Een flink aantal bekende Nederlanders liggen hier begraven. Daarna wachten wij in de marmeren wachtruimte tot de afscheidsplechtigheid aanvangt.

Ook tijdens de afscheidsplechtigheid komt telkens weer het oorlogsverleden van sobat Stef ter sprake. Het verzet waar hij actief in is geweest, het sterke gevoel tegen onrecht, de oorlog die hem niet los liet. Zijn tijd in Nederlands Indië, die hem bleef achtervolgen. De tekst op de rouwcirculaire “de oorlog is pas over als ik er niet meer ben” zegt al genoeg. Dochter Hanneke houdt een emotionele toespraak. Recht uit haar hart, zo liefdevol en treffend. Het raakt ons. Na de dienst gaan van de aula de grote deuren naar de begraafplaats open. Iedereen wordt verzocht om achter de baar Stef van 't Schip te begeleiden naar het crematorium. Indrukwekkend.

Het is buiten bij het architectonisch ontworpen crematorium waar Joop zijn toespraak mag houden. Zonder microfoon. De akoestiek in de koepel is zo geweldig dat hier geen versterker nodig is. Na de toespraak en het voordragen van het gedicht is het de militaire eregroot die de plechtigheid afsluit. De familie brengt de kist naar een speciaal luik in de muur. Daar wordt de kist ingeschoven.

Na dit afscheid wordt iedereen uitgenodigd voor een samenzijn met de familie in 't Paviljoen. Tijdens de wandeling daar naar toe krijgt Joop al veel complimenten over zijn toespraak en het gedicht. Opvallend. Het mooie van de toenadering is dat er snel hele gesprekken los komen over oorlogsherinneringen van familieleden.

Hoezeer 2-6RI, de Tijgerbrigade een rol heeft gespeeld in het leven van Stef van 't Schip en zijn gezin blijkt wanneer we met zijn zoon in gesprek komen. “Weet je hoe trots we op mijn vader zijn? Ik heb zelfs een tatoeage van het embleem op mijn arm staan.” Ja, dat moeten we dan natuurlijk zien. En ja hoor, prachtig in kleur en tekst leeft bij Stefs zoon de tijger voort. Hanneke, jij zo ontzettend bedankt!

Corr.adres: fam.van 't Schip, Herenweg 136, 3648 CM Wilnis.

Mijn laatste groet is aan hen die mij kenden en die mij liefhadden.

Menno van de Wetering, 2-6RI,3° Cie, sold.

9 februari 1926 – 22 mei 2019

Onvermijdelijk. Menno van de Wetering overleden. Op woensdag 29 mei 2019 was in de Luxzaal van crematorium Rijtackers te Eindhoven het allerlaatste afscheid van Menno. Aansluitend was er gelegenheid voor een samenzijn met in de koffiekamer van het crematorium.

Uiteraard waren wij aanwezig om onze laatste eer aan Menno te brengen. Wij niet alleen, maar bijna iedereen die maar ooit in aanraking is gekomen met Menno en Elly v.d. Wetering was aanwezig. Van sobat tot generaal, aalmoezenier, vriend, bekende. Het was overweldigend te zien hoeveel mensen Menno geraakt heeft in zijn leven en geraakt heeft met zijn dood. Joop was door de familie gevraagd om een toespraak te houden en het gedicht voor te dragen.

Menno: voor voorzitter Marianne een veteraan die wel een heel speciaal plekje in haar hart heeft. Menno, de veteraan die liet doorschemeren dat hij wel meer wist van het voorval met gesneuvelde Buijs van 2-6RI. Menno, samen met Marianne bezocht hij de directe familie van deze gesneuvelde. Eigen vuur. Wat een zware last voor Menno. Maar uiteindelijk kwam alles toch tot een definitieve uitspraak: Menno trof geen enkele blaam. Menno, die na al die jaren gebukt te zijn gegaan onder de zware last, kwam weer tot leven. Op onze website kreeg Menno zijn eigen pagina's. U kunt de hele geschiedenis omtrent het incident eigen vuur lezen via de link <https://www.sepatoeroesak.nl/men's%20pagina.htm>

Met opgeheven hoofd bezocht hij reünies, herdenkingen en onthullingen, kwam in het nieuws, werd vaak geïnterviewd voor bladen en tv. ([https://www.sepatoeroesak.nl/interview Menno v.d. Wetering.htm](https://www.sepatoeroesak.nl/interview/Menno_v.d._Wetering.htm))

Was er iets met of voor de veteranen, Menno was er bij. Menno die op scholen zijn verhaal vertelde en altijd vergezeld door zijn Elly, die hij in het voormalig Nederlands Indie leerde kennen en huwde. U leest dit verhaal in de Sepatoe Roesak december 2018.

Op <https://youtu.be/g4tTH27-6hU> ziet u de last post voor Menno.

Menno schreef destijds in 2003 boven zijn reactie op de afhandeling van het eigen vuur incident in de separatist roesak en op de site zijn bedankwoord. Hij begon met de tekst “Nooit vergeten”. Nooit vergeten, dat zullen en kunnen we Menno nooit.

Op 8 juni gingen Joop en Marianne langs sobat Koos van der Kuy. Alweer? Zeker wel, want sobat Koos had een ziekenhuisopname achter de rug en gezien zijn medische conditie was het noodzakelijk dat hij niet thuis kon blijven. Sterker nog, er zou een verhuizing

plaats gaan vinden. Zijn huis in Gouda, waar hij tot nu toe nog zelfstandig woonde, moest worden opgezegd. Koos stond op de lijst om een aanleunwoning te krijgen naast het verpleeghuis waar hij momenteel verbleef. We brachten de goodiebag en placemat mee voor hem. “Zo ontzettend jammer dat ik dit keer niet bij de reünie kon zijn!” “Nou dan komen wij met ons reünietje gewoon bij u. Alstublieft, de goodiebag en alle presentjes. Zodra het kan komen we nog eens langs! Op de terugweg bezochten we meteen ook de andere Koos (de Ruijter).

In de ochtend van zaterdag 29 juni jl, veteranendag, verstuurde Marianne het volgende bericht:

"Vandaag zijn wij niet aanwezig op de veteranendag in Den Haag. Joop ligt op de intensive care in het Erasmusziekenhuis nadat afgelopen maandag de eerste preventieve openhartoperatie heeft plaatsgevonden aan zijn aorta. Na alle complicaties die zich de afgelopen dagen hebben voorgedaan mogen we ineens spreken van een heel kleine vooruitgang. Straks ga ik trots met de witte anjer op naar Joop. Ook draag ik tegen alle regels in zijn veteranenspeld en zal deze straks bij hem opspelden. Iedereen die ons kent wens ik een mooie veteranendag toe. Ik zet de tv aan bij Joop, maar of hij er iets van mee krijg? We zijn er dan toch een beetje bij. Allemaal een mooie trotse veteranendag!" Helaas was toen Marianne in het ziekenhuis aankwam de situatie van Joop weer verslechterd. Daarom heeft Marianne de speld die dag opgehouden.

Hoera, ook weer eens goed nieuws!

Op 25 juli kwam bij het secretariaat de volgende email binnen:

Goedendag Marianne,
15 juli Annie en Leo de Boer -van Dongen uit Tilburg 65 jaar getrouwd en hebben (zoals je ziet op de foto) die dag enorm genoten van alle felicitaties...daarvoor heel hartelijk dank. Vriendelijke groet, Els de Kort -den Boer.(dochter van).

Helaas wist Marianne helemaal niet (meer) dat dit sympathieke echtpaar op 15 juli 2019 hun 65jarige huwelijksfeest zou vieren. Ze had daar totaal geen notitie meer van gehad of bij stilgestaan door de slechte toestand waarin Joop verkeerde. Marianne is snel beneden in het Erasmusziekenhuis naar één van de winkeltjes gegaan, heeft daar een kaart uitgekozen en meteen naar het 'vergeten' bruidspaar gestuurd.

Bruidspaar de Boer, namens ons allemaal nogmaals van harte gefeliciteerd met dit prachtige jubileum!

Jan Cornelis Maria van Haastrecht, 5 RS, Commandant 3e Compagnie

Lieve en markante vader, schoonvader en apa

20 maart 1925 - 6 augustus 2019

De afscheidsbijeenkomst vond plaats op zaterdag 10 augustus in De Schaapskooi in Baarn. Aansluitend was er gelegenheid om te condoleren.

Jan van Haastrecht had heel goede herinneringen aan 2-6 R.I. Hij was Commandant 3e Compagnie, 5e Bataljon Regiment Stoottroepen. In Mei 1948 had hij de posten Soemowono en Tegarón (Rokin) van 2-6 R.I. overgenomen. Tegarón lag op de Demarcatielijn. 19 December 1948 deed 5RS de luchtlanding op Djocja. Jan van Haastrecht heeft op een aantal buitenposten gezeten om Djocja. Na zijn Djocja periode is hij op Premboem terechtgekomen. Na een aantal maanden werd hij Luitenant Adjudant bij de kolonel A. van Santen, M.W.O., opvolger van de kolonel D.R.A. van Langen. Begin Mei 1950 met de "Nelly" naar huis.

We hebben de afgelopen jaren veel, minder, veel tot weinig e-mailcontact gehad. Sobat Jan bezocht, nog een paar keer geprobeerd hem te bezoeken, maar die verzoeken werden door sobat Jan afgewezen. Helaas. We hadden graag nog een keer met hem gesproken. Wij herinneren sobat Jan als zeer geïnteresseerd en gemotiveerd persoon zeker als het Nederlands Indië betrof.

Iemand die het niet schuwde om in de pen te klimmen als hij iets recht kon zetten als er foute beweringen in het veteranenblad Checkpoint stonden. Weloverwogen en goed onderbouwd wist hij zijn standpunt duidelijk te verwoorden en werden zijn ingezonden stukken daardoor altijd geplaatst. Waarop wij hem weer mailden met de complimenten over het ingezonden stuk.

Persoonlijk hebben we aan het bezoek bij sobat Jan twee indrukken overgehouden. Via de mail als enthousiast en bewondering voor ons werk voor de veteranen, maar eenmaal bij hem thuis geïnteresseerd, maar stug en kortaf. Zeker met het interview wat we wilden afnemen. "Volgende vraag" was eerst stevast zijn antwoord op onze vragen. Nog nooit eerder hebben we zo'n stroef verlopen interview gehad.

Maar wonder wel ontvingen we daags na het bezoek en interview een lange mail met alle aanvullende informatie die we tijdens het bezoek niet kregen. Wonderlijke ontwikkeling. We hebben destijds toch een mooi verslag kunnen maken van het bezoek. (Zie Sepatoe Roesak mei 2016). Er zijn nog steeds reacties van veteranen die destijds hem als commandant hadden in Nederlands Indië. Leuk om nog mensen te horen die sobat Jan hebben gekend. Helaas zijn er van die groep nog maar heel weinig over. Zij sterven uit.

*Geachte heer en mevrouw Pragt, Beste Marianne en Joop,
Dank voor jullie reactie, het was een markant figuur met soms wat nukken. Over de politionele acties werd niet gesproken, pas de laatste jaren werd hij daar spraakzamer over. Het interview in checkpoint vond ik bijzonder.*

Mooi ook, om van de helaas overleden Joop Heuting, te vernemen dat er ook compagnie's waren, waar ondanks de guerrilla-oorlog law and order heerste dankzij goede leiding, verwijzend naar de derde compagnie stoottroepen, die geleid werd door mijn vader.

Mijn vader en Joop Heuting hebben vorig jaar nog een TV interview gegeven met Coen Verbraak, dit zal waarschijnlijk in september uitgezonden worden.(november en december red.)

Hartelijke groet, Jan van Haastrecht jr.

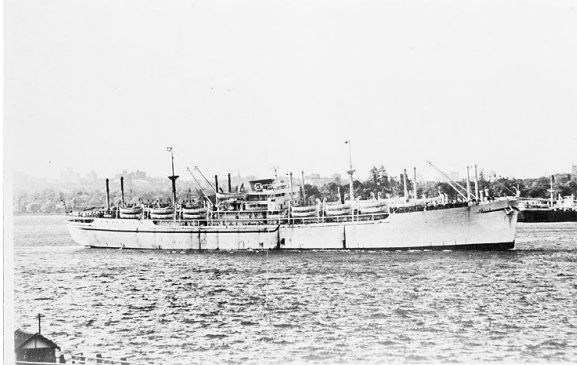
M.S. NELLY, TROPENTRANSPORTSCHIP door Jan van Haastrecht.

Ik heb ooit in “alle luxe en weelde” een aantal reizen gemaakt met een Paquebot van Pointe Noire Congo (Republique Populaire du Congo) naar Marseille of Bordeaux en “terug”. Dat was in de zestiger jaren van de vorige eeuw. Met een paar honderd passagiers en niet met zo een moloch met een paar duizend passagiers. Een geweldige ervaring en verwennerij . Dat fenomeen bestaat al lang niet meer. Sterker ik heb net het “staartje” meegepikt..... Ik heb ooit een bootreis gemaakt onder heel andere omstandigheden. Ik ben namelijk oorlogsveteraan en heb gestreden voor Koningin en Vaderland in het voormalige Nederlands -Indië . Ik schrijf prille begin 1950. Eind 1949 werd de soevereiniteit overgedragen en kwam een eind aan het Nederlands Bestuur over Indië. We hadden toen nog een grote troepenmacht gelegerd in Indonesië. Een kleine 100.000. Die moest zo snel mogelijk gerepatriëerd worden. Wij hadden immers daar niets meer te zoeken. Wij wilden naar huis. Geleidelijk werden de onderdelen die verspreid op Java, Sumatra, Borneo en Celebes gelegerd waren teruggetrokken naar de grote havens. In mijn geval met een tussenstop in TJIMAH, een grote garnizoensplaats voor het K.N.I.L., bij Bandung in West Java. Daar was voldoende capaciteit om ons Bataljon te legeren; een kleine 1000 man. En verder voldoende faciliteiten. Aanvankelijk ideaal en niet te vergeten het klimaat. Tjimahi en dus ook Bandung liggen op 800 m hoogte. Je zou kunnen zeggen so far so good. Nee dus. Er was in feite niet veel te doen. Wat klaverjassen en rondhangen, wat brieven schrijven naar familie in Holland. In Bandung daarentegen was van alles te beleven. Er was vervoer naar Bandung met legertrucks en wij hadden nog een aantal Jeeps. Er was veel animo.

Wat was er te beleven in Bandung. Ruzie zoeken met andere onderdelen en vechten. Wij behoorden tot het Regiment Stoottroepen en hadden de statuur van de Commando's en Parachutisten. En dat zullen ze weten. De manschappen waren van het nietsdoen en wachten balorig geworden. Ook in de “danstenten” werd ruzie gezocht en ook gevochten en vaak hard geslagen. Als er geen vrije dametjes waren werden ze van de dansvloer geplukt en kreeg de partner te horen dat hij moest vertrekken. We zouden nu zeggen bewegen. De Militaire Politie die patrouilleerde had weinig of geen grip meer op deze gang van zaken. Dat was als een rode lap op een stier. Wij hadden de Luchtlanding op Djokja(karta) gedaan, “huzarenstuk”, zij hadden een luizen leventje gehad. Je kon er op wachten. Er kwam een order: alle troepen moesten geconsigneerd worden in de Kazernes. Dus niet meer stappen. Maar dat was allerm minst de oplossing. Dat was een NIET te handhaven bevel. Dus mogelijk dienstweigering, Krijgsraad en verdere ellende. De enigen die nog gezag hadden waren de eigen Officieren.

Wij, waar ik er een van was, hebben orde op zaken gesteld en gehandhaafd. Wij zijn patrouille gaan lopen. Dus alle kroegen in en uit en danstenten langs. Een borrel (Whisky) voor ons was er niet bij. Eindelijk was het echt zover..... Wij gingen met de trein naar Batavia. Vroeg. Reveille om 06.00 uur. In Indië ging je altijd vroeg op stap. Dan is het nog koel en je hebt de hele dag voor je voor het geval iets tegen zit. Het is een schitterende reis van de Preanger, de hoogvlakte waar Bandung op ligt, de laagvlakte in. Indrukwekkende spoorbruggen over diepe ravijnen en riviertjes . Brrrr. Technische hoogstandjes al begin 1900 gebouwd. Betrouwbaar, degelijk, verantwoord, goed onderhouden. Toen nog.

M.S.Nelly Foto NIHM

Het aan boord gaan van de NELLY ging uiteraard gedisciplineerd. Een aantal loopplanken lagen uit. Met onze kitbags op onze nek sjokten wij de steile loopplank op . In je kitbag zit al je “hebben en houden” die je een drie jaren hebt meegesleept. Aan dek kregen de mannen te horen welk ruim..... Dat is van boven gezien een groot zwart gat. Middels verticale ladders (Jacobladders) klim je naar beneden. Het is daar heet, echt heet. Er waren stapelbedden, drie hoog, dus geen hangmatten zoals wij die hadden op de VOLENDAM op de uitreis van Holland naar Indië. De Officiëren werden veelal gelegerd in kleine onderkomens aan dek. Ik in een klein “hok”. Geen patrijspoort. Stapelbedden tegen de 3 wanden oftewel 6x3 bedden . Het was klein bemeten en ’s ochtends even overleg wie “eerst”. De NELLY was een Australisch schip met een Italiaanse bemanning die migranten vervoerde van Genua, Italië naar Australië. Leeg op de terugreis en gecharterd door het Ministerie van Defensie. In de loop van de dag zijn de andere onderdelen ook aan boord gekomen. Wij zaten met een kleine 4000 man aan boord, dus een variëteit aan onderdelen en een aantal “loslopenden”, die administratief bij een van de onderdelen gestald waren.

Een troepentransportschip is een fenomeen. Zij deint en deint en rolt en rolt. Een eindeloos monotoon gedreun van de scheepsmotoren wat je na verloop van tijd niet meer hoort.

Dezelfde avond zijn we vertrokken. De Blaaskapel deed haar best. De haven van Batavia was een zeer moderne en goed onderhouden haven. Trossen los, wat gemanooeuvreer en al snel lagen wij op koers en snelheid. Het bekende ritueel met de stoomfluiten van wal en schip en tenslotte een lange laatste doordringende stoot van ons om te bedanken. De loods ging van boord en dat betekende dat we echt onderweg waren. Velen stonden aan dek, velen hingen over de reling. Er waren uiteraard veel emoties. Er was zoveel gebeurd, echt veel..... We lieten 6500 gesneuvelden achter, meer dan de Amerikanen in Irak. En hadden zo een 20.000 zwaar gewonden. Wie weet dat nog. De ouders en verdere familieleden van onze gesneuvelden hebben nooit afscheid kunnen nemen. Deze generatie had niets te "makken". Hebben wel B.V. Nederland op de rit gezet.

Ik schreef al een Troepentransportschip is een fenomeen. Er kan van alles gebeuren. Je moet er niet aan denken dat bijvoorbeeld een diarree uitbreekt, een catastrofe, een echt probleem. Of een voedselvergiftiging. Of ..... Deze "makkes" zijn ons gelukkig bespaard gebleven. Al gauw hadden wij een hoop zeezieken aan boord, dat past in het beeld, die de boel letterlijk onderkotsten en zich ziek voelden en alleen maar "dood" wilden. De smeerbeel moest zo gauw mogelijk opgeruimd worden. Hygiëne stond heel hoog in het vaandel. Moest ook. De W.C.'s hadden speciale aandacht. Mochten onder geen beding verstopt raken. In feite is een W.C. een gat in de scheepswand, een zwak punt. Iedere morgen inspectie van de Kapitein en de met de in Rang Oudste Officier. Na een paar dagen was de zeeziekte ellende achter de rug. Er waren een aantal ongemakken. De ruimen waren "smerig" heet, nauwelijks luchtcirculatie. Geen lakens, geen hoofdkussen, maar dat kenden wij al van ons verblijf in Indië. De reddingvesten dienden als hoofdkussen. Al guerre comme a la guerre. Douches jazeker..... maar uiteraard niet berekend op 4000 man plus bemanning. Een keer per week douchen, net zoals bij ons in Theodotion, dus toen al.... Warm water, een illusie, zo ook zoet water. Dus douchen met zout water. Voor zout water moet je speciale zeep hebben en die was er niet. Geen brandende peuken overboord gooien, die zouden door een patrijspoort naar binnen kunnen waaien. Het eten was ronduit slecht. Eindeloos groente rauwkost in veel azijn en uit blik. Eten deels op de rand van je bed, deels aan tafels waar er veel te weinig van waren. Drank aan boord, zeker niet. Entertainment, nee..... Het zou dus een lange, eentonige reis worden. Ik kan mij niet herinneren dat we sloepenrol hebben gehouden. Zou ook weinig zin hebben gehad. Ik denk dat we sloepen hadden met een totale capaciteit voor nog geen 1000 man. Het kon allemaal.....Het moest allemaal. We vonden het ook geen probleem. Naar huis. We hingen veel en lang aan dek. Er werd geklaverjast en gezwikt. Maar er waren maar heel weinig kaarten aan boord. Dus werden de kaarten overdwars doorgeknipt. Dat hielp.

Regelmatig werden Strijdliederen aangeheven. "Wie zijn Vader heeft vermoord en zijn Moeder heeft vergeven is nog veel te goed voor het Soldatenleven. Want eenmaal komt de tijd dat we de rotsooi gaan verlaten, vervloekt zij het Regiment, lang leven de soldaten".

En ook..... In de Oost is niks gedaan, in de Oost is niks gedaan O Kassian, Loop je hele dag te zwete, krijg je roje rijst te vrete, In de Oost is niks gedaan O Kasissan.

En ook.... Mina misi prahan Indonesia, satoe kali, satoe ketip, Mina met een hazenlip, mussen zijn geen vinken, mussen zijn geen vinken en Kaatje heeft een....., hop naar Jeruzalem marcheren, alle hoeren de koelere, de ene breekt zijn poot, kom sodemieter dood, een kindje maken in Jeruzalem hiep, hiep hoi....

We zaten veel met elkaar te praten. Hoe nu verder met ons leventje. Zij die al gewerkt hadden hoopten weer bij hun oude baas aan de slag te kunnen. De kleine categorie waaronder ik, die zou gaan studeren, wist het dus wel. Uiteindelijk ben ik toch niet gaan studeren. We zaten ook nog al eens te praten met de "vaste staf". Dat waren manschappen die op en neer voeren en bepaalde taken hadden. Zo hoorden wij van hun dat je THE THIRD MAN echt moest gaan zien en welk merk sigaretten je moest gaan roken; Stuyvesant..

We hadden een zieke aan boord. In de ziekenboeg. Op 4000 man is dat niets bijzonders. Het was De Mooy, onze Betaalmeester. De Betaalmeester is verantwoordelijk voor het hele administratieve gebeuren bij het Bataljon. Hij was al niet in orde voor wij aan boord gingen. Ik heb nog een tijdje met hem zitten praten op het perron van het station van Batavia na aankomst vanuit Bandung. Zo in de trant van... "komt best goed". Dus niet. Hij overleed tot horreur van iedereen. Wat was er gebeurd???. We hebben toch doktoren aan boord!!!. Uiteraard ook onze Bataljonsarts dokter Lely (werd later gynaecoloog in het ziekenhuis in Den Helder), maar geen laboratorium, geen apparatuur (behalve "steek je tong eens uit") om gedegen onderzoek te kunnen doen. Het zou dus een "een, twee, drie in Godsnaam worden. Het kon toch niet waar zijn. Het schip werd stil gelegd en ging dobberen. Ineens geen gedreun van de scheepsmotoren meer. Dit om te voorkomen dat het stoffelijk overschot in de draaiende schroeven van het schip terecht zou kunnen komen. Volslagen rust, meer dan 1000 mijl uit de kust. Het stoffelijke overschot lag op een deur onder een zwart lakenachtig iets, gedragen door een paar sterke Sobats. Vervolgens voor een klein gedeelte rustend op de reling. Van een Ere salvo was geen sprake. Kon ook niet. Er waren uiteraard geen geweren aan boord noch patronen. De leek heeft het over kogels. Evenmin kon de Last Post geblazen worden. Er was geen trompettist aan boord, evenmin een trompet. En uiteraard ook geen fotograaf. Er waren mogelijk enkele camera's (van voor de oorlog) aan boord, waaronder een Kodak boxje van een van mijn soldaten, maar de rolletjes waren op.

Ook geen foto, niet eens een bloemetje . Kortom diepe, diepe treurnis, afschuwelijk voor de nabestaanden. Er werden nauwkeurig “zonnetjes geschoten” om de plaatsbepaling vast te leggen. GPS bestond niet. De Aalmoezenier hield een korte toespraak en gezamenlijk hebben wij het Onze Vader gebeden. En toen was het zover. Een, twee, drie in Godsnaam. Het stoffelijk overschot gleed van de kastdeur af en een aantal seconden later een harde doffe klap op het water. Het stoffelijk overschot dreef langzaam weg en zal gaan zinken.

Foto's archief NIMH. a/b Nelly 5RS. Waarschijnlijk de begrafenis sold. de Mooij.

Daarna zongen we spontaan het Wilhelmus . Waarom weet ik niet. Nog steeds niet. Hadden we De Mooy toch moeten achterlaten in Batavia??. We zullen het nooit weten. Even later was het “fire up”, de scheepsmotoren werden gestart en wij vervolgden onze reis. En gingen over tot de orde van de dag. We voeren naar Aden. Ver buiten de kust. We zouden de “ORANJE” , het Vlaggenschip van de “MAATSCHAPPIJ NEDERLAND “ kruisen. Toch wel een belevenis, maar met een halve minuut is het gebeurd. Je zat met Jan en Alleman te praten. Zo ook kreeg ik te horen: mijn vader is kort na mijn vertrek naar Indië overleden. Mijn moeder is hertrouwd, het ouderlijk huis in Amsterdam is opgedoekt en ik heb een “nieuwe” vader en een broer en twee zussen erbij. Ik ga ergens in Dordrecht wonen. Ik voel me bijna een indringer.

Eindelijk kwam Aden in zicht. Daar hebben wij een halve dag op de rede gelegen, waarom is mij nooit duidelijk geworden. Mogelijk onderhoud scheepsmotoren. Binnen de kortste keren lagen tientallen kleine bootjes langs zij. Hadden allerlei mogelijke prularia aan te bieden. En natuurlijk ook jongetjes die muntstukjes opdoken. Die moeten heel snel zijn. Er kwam (jawel) post aan boord van ouders en andere familieleden. Aden is traditioneel een soort postkantoor geweest. Een draaipunt voor post uit/naar Europa en uit/naar Azië. Aden is de Hoofdstad van Yemen. Islam. Sedert jaar en dag ook daar rotzooi.

Na deze korte stop koersten wij de Rode Zee in op weg naar het Suez Kanaal. Gegraven in begin 70tiger jaren 19de eeuw en wel met schop en kruiwagen, geen bulldozers, geen draglines, geen graders, geen...

En dan de Middellandse Zee in langs Cyprisch en Malta (tijdens de Tweede Wereldoorlog iedere dag gebombardeerd) en de zuidkust van Spanje en op koers naar de Straat van Gibraltar. Altijd weer een belevenis. Vervolgens de Atlantische Oceaan. Op een ochtend was er reuring aan dek. Cabo de Finistere kwam in zicht, op de uiterste noord west punt van Spanje, ooit een zeemansgraf. Vervolgens de Golf van Biscaya, waar het altijd spookt, ook dit keer, maar nu hadden we zeebenen. Op een gegeven moment veel roering aan dek.

Een aantal stipjes aan de horizon. Ouessant kwam in zicht. Ook Kaap Finistere. Ouessant is een klein eilandje 20 km ten Westen van Brest, Bretagne en de meest westelijke punt van Frankrijk. 6 vuurtorens, een ervan met een bereik van 150 km, ooit een zeemansgraf en toegang tot het Engelse Kanaal. Er passeren 50.000 schepen. Het begon nu echt op te schieten. Op 30 april dronken wij een borrel (een waterige Oranjabitter) op Hare Majesteit. Op 2 mei laat in de middag kregen wij Rotterdam in zicht. Niet veel later liepen wij de haven binnen. Op de pieren stonden heel veel belangstellenden. Te springen en te wuiven en te dansen en te juichen..... Een groot bord met JAN, goed bedoeld, maar er zaten ongetwijfeld honderden JANNEN aan boord. En ook een bord met Oorlogsmisdadigers. Dat moest ook nog even..... Veel emoties, heel veel emoties. We waren eindelijk thuis. De volgende morgen vroeg werden wij toegesproken door een kolonel op de kade met een verkeerde aardappel in zijn keel. Hij bedankte ons. We hadden het goed gedaan. Hij werd uitgefloten, hard, schel, indringend. We wilden van boord en zo snel mogelijk. We werden met bussen naar huis gebracht. In Amsterdam was ik de zevende. Ik belde aan. Mijn vader deed open. Wat een geweldig weerzien. Dit ook met mijn moeder en opa en broer. Het zat er op!!!! Het was wel wat onwennig. Hoe had ik het gehad?. Ja... hoe had ik het gehad! Mijn vader had iedere zondag na de hoogmis een kaars opgestoken en gebeden voor mijn behouden thuiskomst, daar wordt nu lacherig over gedaan. Of misschien ook niet. Een paar weken later demobiliseerden wij. We kregen (jawel) een schoenenbon, die waren nog op de bon en..... een "maand vrij reizen, 3de klas", dat bestond toen nog. En voor de rest..... "zoek het maar uit". Beschamend! Nogmaals beschamend!

Door J. van Haastrecht 5 RS

75 JAAR
VRJHEID

Arie Johannes van Brakel, 3-7RI
Zorgzame man, vader, schoonvader en Opa Bus,
15 augustus 1925 - 14 augustus 2019

“Mijn kaarsje gaat uit...”

Het afscheid vond plaats op woensdag 21 augustus 2019 in de Biesbosch aula van de Essenhof in Dordrecht. Aansluitend was er gelegenheid voor persoonlijke condoleance in de koffiekamer. Daarna was de begrafenis in besloten kring op de begraafplaats Dubbeldam in Dordrecht.

In mei 2018 bezocht sobat Arie van Brakel samen met zijn vrouw, dochter en schoonzoon voor het eerst de reünie in Oirschot. Hij had een geweldige dag gehad. Helaas was er in 2019 geen herhaling mogelijk. Sobat Arie was te ziek. Had geen energie meer. Wel vroeg hij naar de gegevens van Bas van Veen, ook 3-7RI. Wilde graag nog eens contact met deze sobat opnemen.

Corr.adres: Octant 325, 3328 SV Dordrecht.

Herdenking Roermond 2019

Op 7 september 2019 waren Joop en Marianne voor het eerst weer op pad voor de veteranen. De grote jaarlijkse herdenking bij het Nationaal Indië-monument in het stadspark Hattum in Roermond. Uiteraard gingen we niet alleen voor de Indiëveteranen maar nu ook voor Joop en zijn makkers, de NNG-veteranen. We reisden met de trein naar Roermond. “Ik kan dan lekker rusten tijdens de reis en eenmaal in Roermond kunnen we naar de tent gaan, niet zo vermoeiend als de hele tijd over het grasveld lopen.” Aldus geschiedde.

Meteen bij aankomst bij het terrein kwamen we de eerste bekenden al tegen. We liepen al gelijk tegen Willem Kloos en Hans van Oirsouw aan blij verrast om ook Joop er bij te zien. Pieter Paulusma wist niet wat hij zag toen hij Joop op zich af zag komen. Familie de Boer uit Tilburg, ook zij begroette ons verbaasd. Dat jullie hier zijn! Geweldig.

Sobat Jo van den Heuvel, 2-6RI, ook aanwezig, heeft namens u allen de krans gelegd bij het monument.

Deze krans, evenals de krans op het ereveld in Candi, Semarang, wordt bekostigd van uw donaties. Jo van de Heuvel, al vele jaren voor ons de kranslegger, ontmoetten we in de tent. Uiterst joviaal werden wij door hem begroet en raakten gezellig met hem in gesprek. Dat kan je wel aan sobat Jo overlaten. Met de baret schalks op zijn hoofd geplaatst, heeft deze sobat van 2-6RI altijd wel wat te vertellen. De weergoden waren de veteranen genadig. Het bleef op een miezerig buitje na droog. Dit terwijl er toch erg slecht weer was voorspeld.

Kol. der Jagers Ludy de Vos, directeur VI en de minister van defensie Ank Bijleveld dronken gezellig een biertje bij de aanwezigen in de tent. Joop is niet te verlegen om dan meteen te vragen of Marianne ministerieel op de foto mag. Dat mocht.

Op 7 oktober jl. gingen we op de fiets naar een Hoogvlietse Indiëganger en marinier: sobat **Willem van der Endt**. Het was geen groot end wat we moesten fietsen, sobat van der Endt woont in Hoogvliet. Een thuiswedstrijd dus en meteen weer een goede oefening om de conditie op peil te brengen.

Zijn verhaal staat nog opgeslagen op de computer om uitgewerkt te worden. Mooi werkje voor rustige koude winterdagen.

Het commando wordt weer overgedragen bij het 42^e van LBJ

Op uitnodiging van Brigadegeneraal J.W. Maas, commandant 13 Lichte Brigade werden wij uitgenodigd om op 8 oktober 2019 aanwezig te zijn bij de commando overdracht van 42 pantserinfanteriebataljon Limburgse Jagers en Regiment Limburgse Jagers. De ceremonie vond plaats bij het monumentale pand “de Hoofdwacht” op het Vrijthof te Maastricht. In de muziektent van het Vrijthof speelde het reünieorkest Limburgse Jagers met zoveel enthousiasme alsof het leek dat er een concert van André Rieu werd uitgevoerd. Een daverend applaus van de toeschouwers viel de orkestleden ten deel. Bravo!

Wij reisden per trein naar Maastricht en werden daar netjes opgehaald met een militair busje en via een toeristische route naar “De groote Sociëteit” op het Vrijthof gebracht. Prima geregeld en bedankt!

Hier werden we ontvangen met koffie en uiteraard met Limburgse Vlaai. Daar begonnen we pas aan nadat we eerst overste Ralf Goossens van harte feliciteerden met zijn overplaatsing en hem met een passend cadeau bedankten voor de fijne samenwerking van de afgelopen jaren en de nieuwe overste, Ron Plender, van harte feliciteerden met zijn aanstelling tot commandant LBJ. Wij hebben hem eveneens een cadeau aangeboden. Overste Ron Plender hoopt in de voetsporen van Ralf te treden met het verlenen van diensten ten behoeve van u, veteraan.

Het was een drukte van belang. Sterren, strepen en balken, het kon niet op. We begroetten (voormalige) reg. commandanten, Tummers, KleinSchaarsbergen, Jacops, Querido. Adjudanten v.d. Voort, Paul Payens, kapt. van der Heijden en Limburgse Jagers van verdiensten o.a. Vroom en van der Ploeg waren ook aanwezig. Na de lunch was het wachten op de bussen met het bataljon. Zonder de manschappen kan je toch geen commando overdragen.

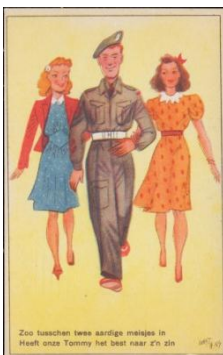
Het begon nog droog deze dag maar eer de ceremonie zou beginnen waarbij Luitenant-Kolonel Ralf Goossens het vaandel en het commando zou overdragen aan Luitenant-Kolonel Ron Plender, kwam de regen soms met bakken uit de hemel!

Foto's uit berichtentijdlijn 42LBJ

Ten overstaan van het bataljon verraste Brigadegeneraal en tevens regimentsoudste Limburgse Jagers, Rob Querido, de scheidende overste Ralf door hem het Ereteken voor verdienste op te spelden. Na de ceremonie buiten was er binnen een receptie en gelegenheid tot feliciteren. Na afloop van de receptie werden wij weer netjes bij het station afgeleverd. Echter niet voordat we nogmaals beide oversten bedankten voor de uitnodiging en wensten zowel Ralf als Ron veel succes in hun militaire carrière.

Overleden sobats

Sobat A.(Arie) v.d. Bos, 2-6 RI, uit **Den Briel**
31 augustus 1923 - 11 november 2018

Sobat J(Jo) M. de Vos, 2-2 RVA, uit **Waddinxveen**
8 september 1926 - 26 januari 2019

Sobat J (Joop) Koster, 2-7RI uit **Ijmuiden**
5 februari 1926 - 5 februari 2019

Sobat G.H. (Sjra) Hovens, 2-6RI, uit **Echt**
25 oktober 1925 - 9 februari 2019

Sobat J.P.H.(Piet) van der Ham, reg. Gren. uit **Roermond**
18 april 1925 - 27 maart 2019

Sobat A.A. (Antoon) Mathijssen, 2-6RI, uit **Eindhoven**
24 februari 1927 - 8 april 2019

Sobat A.(Andries) Verweij, 6 Bat. Gren. 411 uit **Herwijnen**
29 november 1928 - 27 april 2019

Sobat J.F. (Jan) Jacobs, 1 RS, uit **Eindhoven**
16 februari 1921 - 2018/2019

Sobat B.G. (Barend) van Mierlo, 5 RS, uit **Krimpen aan den IJssel**
7 januari 1927 - 5 mei 2019

Sobat C.S.(Stef) van 't Schip, 2-6RI, uit **Mijdrecht**
20 maart 1924 - 14 mei 2019

Sobat A.J.(Menno) v.d. Wetering, 2-6RI, uit **Eindhoven**
9 februari 1926 - 22 mei 2019

Sobat J.C.M. (Jan) van Haastrecht, 5RS, uit **Laren**
20 maart 1925 - 6 augustus 2019

Sobat A.J. (Arie) van Brakel, 3-7RI, uit **Dordrecht**
15 augustus 1925 - 14 augustus 2019

Tijgerbrigade respect tot het einde en verder

Mevr. A.P. van Trigt, uit Melissant, weduwe 2-2RVA
overleden 28 juni 2019

Mevr.M. Hopstaken van Wesel, levenspartner Dhr.M. Korten 2-6RI.
op 93 jarige leeftijd overleden op 3 mei 2019

Mw.J. Zwartbol- Huisman, weduwe 2-7RI,
15 februari 1929 - overleden 26 mei 2019

Mw. An Gleijm-Vermeulen, weduwe Gerrit Gleijm, 5^e genie veld
23 oktober 1929 - 25 juli 2019

Mevrouw Lucie Rey, dochter Bair Bonne † 2-6RI,
13 december 1946 - 5 september 2019

Wij wensen de families heel veel sterkte toe met de verwerking van het
moeten loslaten. Maar ook met het vasthouden van de mooie
herinneringen.

---

*Goede morgen Marianne,
Moeder is geboren op 15 februari 1929 en overleden op 26 mei 2019. Zij
was gehuwd met Piet Zwartbol, Indiëveteraan en mijn vader. Vader is
geboren op 21 februari 1925 en overleden op 5 oktober 2007.*

*Hij zat in Indië bij het onderdeel 2-2RVA en diende van 1946 tot eind
1949. Ik meen dat hij, wegens ziekte, in 1950 weer terugkwam naar
Nederland.*

*Hij was stukscommandant en wachtmeester bij dit onderdeel, waar bijna
geen veteranen meer van over zijn (net als bij de andere onderdelen).
Ik vind het prettig om op de hoogte te blijven van het wel en wee van de
overgebleven veteranen.*

*Mijn broer en ik zijn nu wees, beiden al in de 60. Vooral moeder hebben
we lang in ons leven gehad, waar we dankbaar voor zijn. Ze heeft tot het
einde van haar leven zelfstandig gewoond en een kort ziekbed gehad. Het
was een gelovige vrouw, die er van overtuigd was dat ze naar de hemel
ging.*

*Als kind van ouders van “voor de oorlog” draag je een aantal stempels
met je mee: die van de crisistijd in de jaren '20 en '30, de 2e
Wereldoorlog, dwangarbeid in Duitsland (vader) en de Indië-tijd (vader).
Die ervaringen hebben onze ouders gevormd, en wij hebben dat deels met
de opvoeding meegekregen.*

Gelukkig hebben wij een andere, betere, jeugd door mogen maken dan onze ouders.

De inkt van de stempels kan bij ons vervagen waardoor onze kinderen er niet, of veel minder mee belast worden dan dat bij onze ouders en bij ons het geval was.

Onze veteranen zijn schandalig behandeld. Bedonderd zijn ze bij hun vertrek uit Nederland, niet wetend dat ze in een onafhankelijkheidsoorlog terecht kwamen. En bij hun terugkomst was er geen enkele waardering. En geen hulp om trauma's te verwerken. Ik ben daar boos over. Maar ik hou er over op, in dingen die je niet kunt veranderen moet je geen energie steken.

*Dank voor je mail en tot het volgende contact,
Peter Zwartbol*

Reünie 2020

Ook komend jaar organiseren wij weer graag een reünie voor u, Indiëveteraan! Wanneer precies weten we nog niet. Dat hangt af van de gezondheidstoestand van Joop. Wel willen wij u weer graag op de Generaal Majoor de Ruijter van Stevenickkazerne in Oirschot gegroeten. Net als voorgaande keren zijn ook uw partner, kinderen, kleinkinderen en begeleiders weer van harte welkom.

We gaan er vanuit dat het weer de laatste zaterdag van mei, dus 30 mei 2020, zal worden.

U hoort t.z.t. weer van ons.

Hebt u ook nog Douwe Egbertspunten doelloos liggen in de keukenlade of bewaarbus? Wij zamelen deze punten weer in om extra prijzen uit te kiezen voor de gratis veteranenloterij tijdens de volgende reünie in 2020. U kunt de punten opsturen naar het secretariaat.

Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet . Alvast bedankt!

Leuk?

Zou u het ook leuk of gezellig vinden als wij in het kader van de nazorg bij u op visite een kopje koffie komen drinken en gezellig praten over het heden, verleden en toekomst? Laat het ons weten.

Bel. Schrijf. Mail. Wees niet verlegen, wij zijn het ook niet!

Hebt u hulp nodig bij militaire nazorg? Zoekt u andere (vergeten) sobats? Vraag het ons. Hebt u een jubileum b.v. 60 jaar getrouwd, bereikt u een speciale leeftijd, wordt u grootvader of overgrootvader, laat het ons weten. Ligt u in het ziekenhuis of moet u naar het ziekenhuis voor langere tijd, laat het ons weten!

Kijkt u op het binnenblad kافت voor de adresgegevens of bel Marianne:

Secretariaat 010-4382758. of 06-25278220

Krijgt u het antwoordapparaat, spreek dan duidelijk naam en telefoonnummer in, wij bellen u zo snel mogelijk terug!

REÛNIE 2020 !!

U wordt t.z.t. per nieuwsbrief weer nader over deze dag geïnformeerd.

Hebt u genoten van dit gratis blad
Sepatoe Roesak?

Vergeet dan niet: dit en onze overige doelstellingen voor u veteraan, kan deze commissie alleen blijven doen van de vrijwillige donaties. Ook die van u?
Uw donatie kunt u overmaken naar:

Reünie- en nazorgcommissie 2-6R.I. & T-brigade:

ABN-AMRO, rekeningnummer: **NL61ABNA 097.21.38.021**

t.n.v. reünie- en nazorgcommissie 2-6 R.I., T- Brigade te Hoogvliet.

december 2019

Het blad van en voor de sobats 2-6 RI, T-Brigade en Java
Website: www.sepatoeroesak.nl

Redactie en lay-out blad Sepatoe Roesak.:
Marianne Pragt-Lankhuizen, Schakelpad 12, 3192 JH Hoogvliet.
Telefoon 010-4382758 of 06-25278220
Redactionele ondersteuning:
De heer Joop Pragt.

**Onze activiteiten worden mede mogelijk gemaakt door het Vfonds met
de met de middelen uit de Nationale Postcode Loterij**
Uw deelname aan deze loterij wordt daarom van harte aanbevolen

Wordt nu gratis vriend van het Vfonds www.vfonds.nl

Ministerie van Defensie

veteranen*instituut*

2-6 RI

ANNO

1944

